

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής
Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

Ειδική Έκδοση Νο 6 - Φεβρουάριος 2006

Ιστορικά ντοκουμέντα από την ίδρυση της Εργατικής Δημοκρατίας

“Για το οργανωτικό καθεστώς του κόμματος του επαναστατικού προλεταριάτου”

του Π. Πουλιόπουλου

Περιεχόμενα Ειδικής Έκδοσης Νο 6

1. Η πάλη για το νέο επαναστατικό κόμμα του Π. Δούμα..... Σελίδα 3
2. “Για ένα καινούριο ξεκίνημα” - (Ιδρυτικό ντοκουμεντο της ΕΔ, 1964)... Σελίδα 6
3. “Ανθιση” και “Σταθερότητα” ή μόνιμη κρίση; (ΕΔ, τ.30, 1967)..... Σελίδα 14
4. “Οι φοιτητές στο δρόμο της ταξικής πάλης”. (ΕΔ, τ.30, 1967)..... Σελίδα 18
5. Συλλήψεις και διώξεις μελών της ΕΔ (1967)..... Σελίδα 20
6. Π. Πουλιόπουλος: για το οργανωτικό καθεστώς του κόμματος του επαναστατικού προλεταριάτου Σελίδα 23
7. Οι κεντρικοί στόχοι της ΕΔ Σελίδα 24

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας
και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς
Συντάσσεται από Επιτροπή
Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος
e-mail: ergatikidimokratia@yahoo.gr
Διεύθυνση εφημερίδας:
Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα
Τηλ.: 2105224536 - 2109357182 - 2105781385

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις
της Συντακτικής Επιτροπής
Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

Ειδική Έκδοση Νο 6 - Φεβρουάριος 2006

**Διαβάστε, Ενισχύστε,
Διαδώστε την
Εργατική Δημοκρατία**
**Παλεύει για την πολιτική
ανεξαρτησία της εργατικής
τάξης και την ενιαιομετωπική
της δράση, για την οικοδόμηση
της επαναστατικής της ηγεσίας
στις βάσεις των ιδεών του
επαναστατικού μαρξισμού**

Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ 4Η ΔΙΕΘΝΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Στα δυο προηγούμενα τεύχη, με τον τίτλο: **Η 4Η ΔΙΕΘΝΗΣ**, δημοσιεύσαμε ντοκουμέντα της ΟΚΔΕ (1935) και της ΕΟΚΔΕ (1940-41) όπως και δύο σχετικά άρθρα, που αποδεικνύουν ότι στην Ελλάδα οι μόνοι που εκπροσώπησαν τον επαναστατικό μαρξισμό και πάλεψαν με συνέπεια ως το τέλος για την θεμελίωση του νέου επαναστατικού κόμματος και της 4ης Διεθνούς, ήταν οι ηγέτες της Αριστερής Αντιπολίτευσης του ΚΚΕ (Σπάρτακος) με κορυφαίους τον **Παντελή Πουλιόπουλο**, τον **Γιάννη Ξυπόλυτο**, τον **Νώντα Γιαννακό** και πολλούς άλλους μαρξιστές επαναστάτες μπολσεβίκους.

Σε τούτο το τεύχος δημοσιεύουμε τρία κείμενα της **Κίνησης Εργατική Δημοκρατία**, που πιστεύουμε ότι αντιπροσωπεύουν την συνεπέστερη μετεμφυλιακή προσπάθεια συνέχισης της πάλης για την οικοδόμηση του κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, πάνω στις βάσεις που έβαλαν οι δολοφονημένοι ηγέτες του μπολσεβίκικου τεταρτοδιεθνιστικού κινήματος (Τρότσκι, Πουλιόπουλος, ΟΚΔΕ, ΕΟΚΔΕ).

Το πρώτο ("ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ") από τα τρία αυτά κείμενα, γράφτηκε το φθινόπωρο του 1964 και είναι το προγραμματικό ιδρυτικό ντοκουμέντο της **Κίνησης Εργατική Δημοκρατία**. Η οποία συγκροτήθηκε από στελέχη, μέλη και οπαδούς του ελληνικού τμήματος της 4ης Διεθνούς (Κ.Δ.Κ.Ε.), τον Οκτώβρη του 1964 (που πρωτοκυκλοφόρησε και η μηνιαία Εργατική Δημοκρατία) σε συνθήκες αντεπίθεσης του εργατικού, φοιτητικού και αγροτικού κινήματος, της χώρας.

Με το κείμενο αυτό η νέα προλεταριακή τάση του ελληνικού τροτσικιστικού κινήματος (που αποτελούνταν σχεδόν αποκλειστικά από εργατικά στελέχη, πρώην μέλη της ΕΔΑ) επεδίωξε να συμμετάσχει στην εσωτερική συζήτηση που είχε ανοίξει στο Κομμουνιστικό Διεθνιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΚΔΚΕ, τμήμα της 4ης Διεθνούς) διατυπώνοντας τις απόψεις της για την κατάσταση του κόμματος και για την πολιτική της ηγεσίας του. Επειδή όμως τα Κομμουνιστικά Κόμματα τότε ήταν απαγορευμένα, το κείμενο μιλάει καμουφλαρισμένα και αποφεύγει να αναφερθεί σε ονόματα, όργανα και συγκεκριμένα γεγονότα και καταστάσεις. Γι' αυτό και έκφραζε την ελπίδα να υπάρξει και μια γόνιμη, προφορική, συντροφική, κομμουνιστική, συζήτηση, με βάση τις παραδόσεις, τις μπολσεβίκικες αρχές και τις θέσεις των θεμελιωτών της

τεταρτοδιεθνιστικής κίνησης στη χώρα μας (ΟΚΔΕ, ΕΟΚΔΕ, Πουλιόπουλος). Πίσω απ' αυτή την ελπίδα κρύβονταν βέβαια κάποιες αυταπάτες του συγγραφέα και εισηγητή (Μιχάλη Λίλλη) και δυο ή τριών ακόμα παλαιών συντρόφων, που διατηρούσαν επαφές με ηγετικά στελέχη και μέλη του Κ.Δ.Κ.Ε. και με την ηγεσία της Ενιαίας Γραμματείας (Ε. Μάντελ). Και φαίνεται ότι πίστευαν μέσα τους πως με την συγκρότηση και επιτυχημένη πολιτικο-συνδικαλιστική δράση της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας, θα μπορούσε ίσως να πιεστεί το Κ.Δ.Κ.Ε. (μαζί και η διεθνής ηγεσία) και να βγει από τον ομορπορουνιστικό βάλτο και την ηττοπαθή περιθωριοποίηση, που από την συγκρότησή του ήταν καθηλωμένο.

Αποδείχτηκε όμως πως οι αυταπάτες αυτές ήταν εντελώς ανεδαφικές. Και επιπλέον, ότι ολόκληρο το εγχείρημα ήταν εξ' αρχής λαθεμένο και σ' αντίθεση με τις μπολσεβίκικες αρχές. Διότι αν υπήρχε πράγματι η δυνατότητα διόρθωσης της κατάστασης που επικρατούσε στο ομόσπονδο Κ.Δ.Κ.Ε., τα στελέχη και τα μέλη που αυτοκέφαλα προχώρησαν στην ίδρυση της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας, (με πρωταίτιους τους παλαιότερους), έπρεπε να είχαν μείνει μέσα στο κόμμα και να παλέψουν για την διόρθωσή του, όπως το είχαν υποστηρίξει ορισμένα από τα νεώτερα στελέχη, αλλά χωρίς να επιμείνουν και να παλέψουν γι' αυτό, λόγω των αμφιβολιών και της απειρίας τους.

Έτσι, η απόπειρα της απ' έξω παρέμβασης και συμμετοχής στην εσωκομματική συζήτηση έπεσε στο κενό. Τα διάφορα καπετανάτα που συγκροτούσαν το Κ.Δ.Κ.Ε. και δεν ένιωθαν καμιά ανάγκη να ξεκολλήσουν από τον ομορπορουνιστικό τους βάλτο, είχαν όλη την άνεση και τα προσχήματα ν' αδιαφορήσουν για την κριτική, τις σκέψεις και τις προτάσεις των ανήσυχων προλεταριακών αγωνιστών (έκφραση της νέας ανόδου του εργατικού κινήματος και κρίσης του σταλινισμού) που από την αρχή είχαν δείξει την θέλησή τους να παλέψουν για ένα πραγματικό επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης, ενάντια στην ηττοπάθεια και την καρτερικότητα απομονωμένων κλειστών κύκλων. Και γι' αυτό απέρριψαν όχι μόνο την συμμετοχή της νέας τάσης στη συζήτησή τους, αλλά αρνήθηκαν να κάνουν και οποιαδήποτε άλλη προσπάθεια προσέγγισής της, και επαναφοράς της στο κόμμα.

Αντίθετα, και παρά την δυναμική άνοδο του εργατικού και φοιτητικού κινήματος, που προκαλούσε βαθιά πολιτική κρίση στα διάφορα κέντρα της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας και του σταλινικού εθνικορεφορμισμού, το Κ.Δ.Κ.Ε., έμεινε καθηλωμένο στην παράνομη "ύπαρξή του" και δεν βρήκε την δύναμη να οργανώσει την δική του παρέμβαση (νόμιμη πολιτική κίνηση) στην πάλη των τάξεων.

Τα διάφορα καπετανάτα του, συνέχισαν τις δικές τους δραστηριότητες, ανάλογα με την προϊστορία, τις ιδεολογίες και τις συμπάθειες ή αντιπάθειες που κουβαλούσε η κάθε μια, απ' αυτές τις αποχρώσεις και υποδιαίρεσεις του ηττοπαθούς μικροαστικού οπορτουνιστικού ρεύματος που επικράτησε στις γραμμές του παγκόσμιου μεταπολεμικού τεταρτοδιεθνιστικού κινήματος, ύστερα από την δολοφονία του Λ. Τρότσκι και όλων των άλλων μπολσεβίκων ηγετών (Πουλιόπουλος στην Ελλάδα).

Τον σημαντικότερο ρόλο στην πολιτική αμορφία, τον οπορτουνισμό και την μικροαστική οργανωτική αναρχία και παράλυση του Κ.Δ.Κ.Ε., τον έπαιξαν τα υπολείμματα του ντεφαιτισμού και του αρχειομαρξισμού, που περιλάμβανε από την ίδρυσή του, το 1946.

Και ιδιαίτερα ο μυστικιστής, μυθομανής, αδίσταχτος συκοφάντης, δολοπλόκος, εθνικορεφορμιστής εργατοπατέρας, ο αρχειομαρξιστής Γιάννης Βερούχης. Για τον οποίο θα γράψουμε αναλυτικά σε άλλο ξεχωριστό κείμενο.

Ύστερα από την τελική διαπίστωση ότι το Κ.Δ.Κ.Ε. ήταν αδύνατο να βγει από το βάλτο του μικροαστικού οπορτουνισμού, η τάση της Εργατικής Δημοκρατίας, συνέχισε μόνη της την πάλη για το νέο επαναστατικό κόμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης, με οδηγό της τα έργα και τις ιδεολογικοπολιτικές παρακαταθήκες των μελών της 4ης Διεθνούς στη χώρα μας (Πουλιόπουλος, ΟΚΔΕ, ΕΟΚΔΕ).

Όμως, δεν ήταν δυνατόν, η μικρή αυτή επαναστατική Κίνηση, με τις σοβαρές ελλείψεις και αδυναμίες που οπωσδήποτε είχε, να μείνει ανεπηρέαστη από τη συνεχιζόμενη κρίση της 4ης Διεθνούς, την απουσία επαναστατικής μπολσεβίκικης ηγεσίας, και από τα σκαμπανεβάσματα του ακέφαλου παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος του προλεταριάτου και της νεολαίας.

Λίγους μήνες πριν από την προβλεπόμενη επέμβαση του στρατού, η Κίνησή μας δοκιμάστηκε από μια σοβαρή κρίση που στοίχισε την παραίτηση και την αδρανοποίηση ενός αριθμού στελεχών και μελών της. Έτσι, όταν εκδηλώθηκε και επικράτησε το πραξικόπημα της 21 Απρίλη 1967, ένα μικρό μόνο τμήμα της Κίνησης συνέχισε την πάλη της, σχηματίζοντας στην παρανομία την **Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας** (ΟΚΔΕ) και εκδίδοντας τον πολυγραφημένο "Σπάρτακο". Ως τον Σεπτέμβρη του 1968, που η Ασφάλεια Προαστίων μπόρεσε να εξαρθρώσει την Οργάνωσή μας, με την σύλληψη και φυλάκιση των κυριότερων στελεχών της (με άλλο κείμενο θα μιλήσουμε γι' αυτό και για την συνέχεια).

Το δεύτερο κείμενο που αναδημοσιεύουμε στο τεύχος αυτό, είναι ένα άρθρο που είχε δημοσιευτεί στο τε-

λευταίο φύλλο της Εργατικής Δημοκρατίας (αριθμός 30) το Μάρτη του 1967 (περίπου ένα μήνα πριν από το πραξικόπημα της χούντας) και ασκούσε κριτική σε πρόσφατη εκτίμηση και απόφαση της ηγεσίας του Κ.Δ.Κ.Ε., για την πολιτική κατάσταση στη χώρα, δημοσιευμένη στο "Μαρξιστικό Δελτίο".

Με την απόφαση αυτή οι ηγέτες του Κ.Δ.Κ.Ε. δεν έβλεπαν καθόλου τον κίνδυνο της δικτατορίας και δεν καλούσαν σε αγώνα εναντίον της. Όταν η Εργατική Δημοκρατία επί μήνες εξηγούσε και προειδοποιούσε επίμονα ότι γίνονταν προετοιμασίες για την επέμβαση του στρατού. Ίδια όπως η ηγεσία της Ε.Δ.Α. διαβεβαίωνε στη βουλή ότι "δεν είναι 1936 σήμερα, κύριοι" (Ηλίας Ηλιού) καθησυχάζοντας το λαό ότι δεν υπήρχε κίνδυνος μιας δικτατορικής λύσης όπως εκείνη του Μεταξά, και οι ηγέτες του Κ.Δ.Κ.Ε. επίσης αποφαίνονταν ότι υπήρχε πολιτική σταθερότητα και οδεύαμε σε ομαλές κοινοβουλευτικές εξελίξεις. Κι' αυτό στις παραμονές του πραξικοπήματος! Βαθιά νεορεφορμιστική κατρακύλα δηλαδή.

Το τρίτο κείμενο είναι επίσης ένα άρθρο δημοσιευμένο στο ίδιο φύλλο (Νο 30) της **Εργατικής Δημοκρατίας**, που αναφέρεται στο φοιτητικό κίνημα, τις διεργασίες που σημειώνονταν μέσα σ' αυτό και στον προσανατολισμό τμημάτων του (φιλοκινεζικό ρεύμα) προς το Ενιαίο Μέτωπο εργατικού και φοιτητικού κινήματος για την απόκρουση των αντιδραστικών πολιτικών σχεδίων του παλατιού και της άρχουσας αστικής τάξης. Αποδεικνύοντας ότι η κινεζόφιλη πτέρυγα των φοιτητών έβλεπε πολύ πιο καθαρά την κατάσταση από τους "έγκυρους τροτσκιστές" ηγέτες του Κ.Δ.Κ.Ε. και προτείνανε κι' αυτοί, όπως κι' εμείς, το Ενιαίο Μέτωπο, για να "φράξουμε το δρόμο στη δικτατορία" (κύριο άρθρο της **Εργατικής Δημοκρατίας**, φύλλο 30).

Με τα κείμενα αυτά γίνεται καθαρό ότι η Κίνησή μας **προσπάθησε όσο μπορούσε** να συνεχίσει, μέσα στις συνθήκες της νέας ανάτασης του εργατικού κινήματος, τον αγώνα των πρωτεργατών της 4ης Διεθνούς για την οικοδόμηση του νέου επαναστατικού κόμματος.

Όμως, η αδυναμία του παγκόσμιου κινήματος της 4ης Διεθνούς να ξεπεράσει την κρίση του και να αναδείξει μια νέα μπολσεβίκικη ηγεσία, ήταν η βασική αιτία και της δικής μας αποτυχίας. Γεγονός που μας δείχνει ότι χωρίς αγώνα για την αναγέννηση - ανασυγκρότηση της 4ης Διεθνούς, πάνω στα μπολσεβίκικα ιδρυτικά της θεμέλια, δεν μπορεί να αποδώσει η πάλη για το νέο επαναστατικό κόμμα της εργατικής πρωτοπορίας, σε κάθε χώρα χωριστά, σήμερα πολύ περισσότερο από πριν.

Στο τέλος προσθέσαμε και ένα μικρό άρθρο που αναφέρεται στους αστυνομικούς διωγμούς και στον θαρραλέο αγώνα των μελών και των οπαδών της Κίνησής μας, που αντιμετώπιζαν μαζί και τις εξοντωτικές επιθέσεις των σταλινικών μπράβων της ΕΔΑ / ΚΚΕ.

Γενάρης 2006

Π. Δούμας

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ

Το ιδρυτικό ντοκουμέντο της Κίνησης Εργατική Δημοκρατία (1964)

Το κείμενο που ακολουθεί γράφτηκε τον Σεπτέμβρη του 1964 ως εσωτερικό κείμενο συζήτησης στα πλαίσια του ΚΔΚΕ και αποτελεί στην ουσία το ιδρυτικό ντοκουμέντο της “Εργατικής Δημοκρατίας”

Ο Σταλινισμός είναι το οργανικό προϊόν της ήττας του εργατικού κινήματος και σαν τέτοιο δεν αντέχει στην νέα επαναστατική εποχή. Η κρίση του Σταλινισμού αναπτύσσεται μέσα στην άνοδο του εργατικού κινήματος και επισφραγίζει αυτήν την άνοδο. Ο αγώνας της 4ης Διεθνούς στην περίοδο της ήττας, ήταν αγώνας ύπαρξης. Ο αγώνας της σήμερα είναι για την ανάπτυξή της, για την μαζικοποίησή της. **Όμως, απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτό είναι η αδιαλλαξία των ιδεών και του προγράμματος που κάνει δυνατούς και ακίνδυνους κάθε λογής τακτικούς ελιγμούς.**

Η Ρωσοκινεζική διαμάχη αποτελεί εκδήλωση και σύμπτωμα μαζί της νέας επαναστατικής εποχής. Το κινέζικο ρεύμα είναι αριστεροκεντρικό, και σαν τέτοιο αποτελεί αστείρευτη πηγή, απ' όπου, θα αντλεί τις δυνάμεις του το κίνημά μας. Με το κινεζόφιλο ρεύμα, συντάσσονται, στις επαναστατικές περιοχές του πλανήτη, οι πιο μαχητικές και πρωτοποριακές δυνάμεις της τάξης. Ενώ ο Σταλινισμός με την Χρουτσεφική καρικατούρα του, διατηρεί το μεγαλύτερο μέρος της επιρροής του στις αδρανείς και αποτελεσματικές περιοχές του κόσμου. Στη χώρα μας, τα πιο ζωντανά και πληθειακά στοιχεία τοποθετούνται, ανοιχτά ή σκεπασμένα με τις κινέζικες απόψεις που σε ορισμένες περιπτώσεις, όπως στην κίνηση των Φ.Ν.Χ. (Φίλοι των Νέων χωρών) φαίνονται αρκετά απαλλαγμένες από τις γραφειοκρατικές επιβιώσεις του παρελθόντος.

Η στάση μας απέναντι σ' αυτό το ρεύμα, θα πρέπει να είναι, από το ένα μέρος η πιο στενή συνεργασία και από το άλλο, η πιο αδιάλλακτη πάλη εναντίον του κεντρικού του χαρακτήρα και της σταλινικής τυπολατρίας του, για τον επαναστατικομαρξιστικό του προσανατολισμό. Άμεσο χρέος μας ν' ανοίξουμε συστηματική συζήτηση μαζί τους, καθώς και να επέμβουμε στη διαμάχη, που έχει αρχίσει πια ανοιχτά, ανάμεσα στο "Δελτίο" τους και την "Ελληνική Αριστερά" όπου μοιραία έχουμε εμπλακεί κι εμείς. Κι' αυτό για να γίνει χρειάζεται η άμεση έκδοση μιας μηνιαίας Επιθεώρησης, πολιτικο-θεωρητικής, που υπαγορεύεται άλλωστε από τις γενικότερες ανάγκες του κινήματος. Μια από τις πρώτες επιδιώξεις μας θα πρέπει

να είναι και η οργάνωση δημόσιας συζήτησης σε κλειστό χώρο με θέμα την Ρωσοκινεζική διένεξη. Σ' αυτή την πορεία θα μπορούσαν ακόμα να γίνουν οι πιο τολμηροί τακτικοί ελιγμοί. Περιττό να πούμε ότι κανένας ελιγμός, καμιά τακτική δεν είναι επιτρεπτή, και δεν μπορεί να αποδώσει χωρίς ανοιχτή και αδιάλλακτη πάλη για τις ιδέες του Επαναστατικού Μαρξισμού και τις προγραμματικές αρχές της 4ης Διεθνούς.

Πέρα από την κίνηση των Φ.Ν.Χ. και παράλληλα ή ανεξάρτητα απ' αυτήν αναπτύσσονται, μέσα κι έξω απ' την Ε.Δ.Α., διάφορες φυγόκεντρες καταστάσεις με γενικό Επαναστατικό προσανατολισμό, που ξεπηδάνε εδώ κι εκεί σαν φλόγες, και πάνε ν' απλωθούν σε πυρκαγιά. Η στάση μας απέναντι σ' αυτές τις καταστάσεις, θα πρέπει να είναι ανάλογη με τη στάση μας απέναντι στους Φ.Ν.Χ. Ενοείται ότι, η ανάπτυξη όλων αυτών των τάσεων, είναι σε στενή συνάρτηση, με την όλη πορεία και την εξέλιξη του εργατικού κινήματος στη χώρα μας, που ύστερα από πτώσεις και αποτελματώσεις περνάει σε καινούργια ανοδική φάση (Απόδειξη γι' αυτό το ορμητικό απεργιακό κύμα στις μέρες μας και οι ατέλειωτες πορείες - η μάζα που έχει καταλάβει το λιθόστρωτο σαν αυτόνομη πολιτική δύναμη. Ιδιαίτερη ένδειξη, η αντιμακρική εκδήλωση του Απρίλη όπου έξω από την Βουλή η τάξη, για πρώτη φορά ανοιχτά, αποδοκίμασε τους παραδοσιακούς εκπροσώπους της). Το κίνημα αυτό πέρασε μέσα από δύο τρομερούς εμφύλιους πολέμους και κάθε ειρηνικό πέρασμα και ταξική συνεργασία, έχει μπει στην δοκιμασία της ζωντανής πείρας. Τα πιο πρωτοποριακά και αδιάφθορα στοιχεία έχουν πια συνειδητοποιήσει την προδοσία του Σταλινισμού στην Ελλάδα μια για πάντα, φθάνοντας ως την Εδαϊτική ολοκλήρωσή της.

Αν το κίνημα της Αριστερής Αντιπολίτευσης και αργότερα της 4ης Διεθνούς, στην Ελλάδα, άντλησε δυνάμεις από αριστεροκεντρικές καταστάσεις που αναπτύσσονταν μέσα στον Αρχαιομαρξισμό (Φραξιονιστές του 1930, σχίσμα του 1934) και προχώρησε σε ικανοποιητικές συνδιασκέψεις μαζί τους (Ο.Κ.Δ.Ε. - Ε.Ο. Κ. Δ. Ε.) το κίνημα της 4ης Διεθνούς στις μέρες μας θάχει να υπολογίζει στην αστείρευτη ροή των αριστεροκεντρικών

καταστάσεων του κινέζικου τύπου και δεν θα πρέπει να διστάσει να ακολουθήσει απέναντί τους, την πιο πλατειά ενοποιητική τακτική, βασικός όρος, για την άνδρωση και μαζικοποίηση του επαναστατικομαρξιστικού κόμματος στην Ελλάδα. Σ' αυτήν την προσπάθεια οδηγός μας θα πρέπει πάντα να στέκει η φωτεινή σκέψη και πράξη του Παντελή Πουλιόπουλου: **όχι συμφωνία τυπική μα ουσιαστική πάνω στο πρόγραμμα και τις αρχές της 4ης Διεθνούς, ύστερα από πρακτική συνεργασία και συζήτηση συγκεκριμένη πάνω στα προβλήματα, που αποτελεί την λύδια λίθο μιας γενικότερης συμφωνίας - χωρίς την παραμικρή υποστολή της σημαίας του επαναστατικού Μαρξισμού.**

Η περίοδος που απλώνεται μπροστά μας θα είναι περίοδος μεγάλων οικονομικών και πολιτικών αγώνων που μπορούν να φθάσουν στα όρια μιας κοινωνικής κρίσης. Ας το ξαναπούμε. Μια χώρα που πέρασε από τόσο σκληρούς και αιματηρούς αγώνες και με μια αστική οικονομία, ανίκανη για μεγάλες παραχωρήσεις στις μάζες, δεν αφήνει περιθώρια ούτε στην αστική Δημοκρατία, ούτε στο αριστερό ρεφορμιστικό της στήριγμα, μα σφυρηλατεί ολοένα στη συνείδηση της τάξης την επαναστατική διέξοδο.

ΔΥΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

Ας σταθούμε για λίγο τώρα σε δυο ντοκουμέντα που διαβάσαμε. Το ένα του Π. Γ. Γενικόλογο και αντιφατικό, στην καλλίτερη περίπτωση εκλεκτικό, που τα λέει όλα και τίποτα, και γι' αυτό στείρο.

Το άλλο του Μ. Απελπιστικά αναρχούμενο και ανεργμιστικό που δεν δίνει την παραμικρή βάση για κριτική και συζήτηση. Και τα δύο ως τόσο έχουν τούτο το κοινό : τους λείπει η απτή και συγκεκριμένη εκτίμηση για την άνοδο του εργατικού κινήματος και κατά συνέπεια η ζωντανή και συγκεκριμένη επιδίωξη του επαναστατικού κόμματος. Κανένα δεν πιάνει τις επαναστατικές φωνές της τάξης και την αντίθεσή της με την παλιά εδαϊτική ηγεσία. Κοντολογίς είναι γραφειακά, θα λέγαμε ακαδημαϊκά αν δεν τους έλειπε η προχειρότητα. Δεν βγαίνουνε μέσα απ' τη ζωή του κινήματος και γι' αυτό δεν πάνε να επιδράσουνε πάνω σ' αυτό. Από τέτοια χαρτιά οι πρωτοπόροι αγωνιστές έχουν βαρεθεί πια.

Η συζήτηση γύρω από το υποανάπτυκτο και το ανεπτυγμένο, του ελληνικού καπιταλισμού, αν δεν κρύβει τίποτα βαθύτερο, καταντάει αργόσχολη δημοσιολογία. Από τότε που ο Παντελής Πουλιόπουλος έγραψε το βιβλίο του "Σοσιαλιστική ή αστικοδημοκρατική επανάσταση στην Ελλάδα" έχουμε την επιστημονική θεμελίωση για τον κοινωνικό χαρακτήρα της χώρας μας: Η Ελλάδα είναι χώρα καπιταλιστική (όχι αστικοτσιφλικιάδικη). Καθυστερημένη βέβαια από τον όγκο της βιομηχανικής παραγωγής. Κι όταν λέμε καθυστερημένη κάνουμε σύγκριση με

τις προηγμένες καπιταλιστικές χώρες. Αν όμως τη μεταφέρουμε όπως είναι στην Αγγλία ή τη Γαλλία στα χρόνια του Μαρξ είναι μια υπερανπτυγμένη καπιταλιστική χώρα αφού χρησιμοποιεί ηλεκτρισμό και τουρμπίνες, πράγματα άγνωστα εκείνη την εποχή. Δεν είναι χώρα αποικιακή ή μισοαποικιακή πράγμα που θα είχε κάποια σημασία από την άποψη της επαναστατικής στρατηγικής. Αν είναι υποανάπτυκτη, ή δεν ξέρουμε τι άλλο, μήπως αυτό κρύβει καμιά ιδιαίτερη "καινοτομία"; Η απορία μας είναι δικαιολογημένη νομίζουμε γιατί η περιγραφή του Ελληνικού Καπιταλισμού στο ντοκουμέντο του Π.Γ. (υποτελής ;! στην ξένη ιμπεριαλιστική βοήθεια, με μεγάλο ποσοστό εμπορομεσιτικού παρασιτισμού, με χαώδη κοινωνικό διαφορισμό, με ανεκμετάλλευτους φυσικούς πόρους, με υπεραντιδραστική την διάρθρωση του διοικητικού, και κρατικού μηχανισμού της, με καπιταλιστική ολιγαρχία, κτλ. κτλ.) μυρίζει κάπως βη Ολομέλεια για αστικοδημοκρατική επανάσταση. Η καπιταλιστική τάξη σ' όλο τον κόσμο είναι αντιδραστική και υπεραντιδραστική, ο κρατικός μηχανισμός της το ίδιο. Τι σημαίνει να το τονίζουμε αυτό ιδιαίτερα; Μικρό πράγμα θα μπορούσε να πει κανείς. Ναι! Μα τα μεγάλα βγαίνουν από τα μικρά. Και θα το θεωρούσαμε αυτό σαν μια αβλεψία ή παραδρομή αν δεν είχαμε από μέρους των εισηγητών μια σειρά από πολιτικές και ιδεολογικές εκχωρήσεις στο πατριωτικό - πασιφιστικό εδαϊτικό πνεύμα, και το ρεφορμισμό. Στην καλλίτερη περίπτωση μια κατάσταση πολιτικής και ιδεολογικής αμορφίας που καταλήγει στο ίδιο. Όσο για την άποψη του Ελληνικού Καπιταλισμού όπου "δεν μπαίνει κανένα ενδιάμεσο στάδιο για την αλλαγή από τον καπιταλισμό στο σοσιαλισμό" όπου "το καθήκον είναι η ανατροπή του καπιταλισμού και η εγκαθίδρυση της σοσιαλιστικής κοινωνίας", μήπως αυτό καταργεί την αναγκαιότητα της δικτατορίας του προλεταριάτου; Δεν θα σταθούμε στις κοινοτοπίες. Αναντίρρητα η καπιταλιστική οικονομία στη χώρα μας παρουσίασε μιαν ανάπτυξη σε σχέση με την προπολεμική ή άμεσα μεταπολεμική περίοδο. Η απόσταση όμως που τη χωρίζει από τις προηγμένες καπιταλιστικές χώρες παραμένει πάνω κάτω ή ίδια και ούτε υπάρχει τρόπος να καλυφθεί. Ο καθηγητής Α. Παπαντρέας λέει : "ότι η χαμηλή ικανότητα της Ελλάδος είναι σύμπτωμα διαρθρωτικών αδυναμιών" (Ν. Οικονομία, τεύχος 9, 1963), που όσο κι' αν προσπαθεί να στενέψει την έννοια του όρου ο κριτικός αναγνώστης δεν δυσκολεύεται να καταλάβει εδώ ότι πρόκειται για οργανικές αδυναμίες του Ελληνικού Καπιταλισμού. Ο ίδιος άλλωστε τώρα, σαν αναπληρωτής υπουργός συντονισμού, δήλωσε στις 29-6-64, γυρίζοντας από την "εθνική" αποστολή του στις Ε.Π.Α., ότι : "αν μέσα στα επόμενα 5 χρόνια δεν εκσυγχρονιστούμε θα χρεοκοπήσουμε", χωρίς να μπορεί να μας πει, εννοείται, με ποια λογική μέθοδο θα γίνει αυτός ο εκσυγχρονισμός. Αυτά είναι για μας απλές παραχωρήσεις στην εργατική τάξη. Απ' αυτό

θα βγουν και τα πολιτικά περιθώρια της αστικής δημοκρατίας και συγκεκριμένα της Κυβέρνησης Παπαντρέα. Εδώ θάταν μοιραίο λάθος να ξεκινήσουμε από ορισμένους τομείς της οικονομίας που παρουσιάζουν μια ιδιαίτερη ανάπτυξη και περισσότερα περιθώρια για παραχωρήσεις και να καταλήξουμε σε γενικότερα συμπεράσματα. Τα γενικά περιθώρια που έχει η αστική τάξη για οικονομικές παραχωρήσεις είναι σχετικά, όπως της τα καθορίζει η φτωχοσυγγενική της σχέση μέσα στην καπιταλιστική οικογένεια της Ε.Ο.Κ. Μέσα σ' αυτά τα όρια η Ελλάδα δεν έχει να προσφέρει άλλο από τα γεωργικά της προϊόντα όπως φαίνεται από τα στοιχεία που δίνει η Τράπεζα Ελλάδος : Εξαγωγές 1963, 195,6 εκατ. δολάρια, απ' όπου μόνο 9,9 αντιπροσωπεύουν προϊόντα κλωστοϋφαντουργίας, που αποτελεί παλιό ανεπτυγμένο βιομηχανικό κλάδο στην Ελλάδα. Όσο για την ανάπτυξη των εξαγωγών σε βιομηχανικά προϊόντα στις πιο καθυστερημένες χώρες της Μ. Ανατολής αυτές βρίσκονται κάτω από τη δαμόκλειο σπάθη των μεγάλων μονοπωλίων του κόσμου και της ίδιας της Ε.Ο.Κ. που καταβάλλει απεγνωσμένη προσπάθεια για την εξεύρεση και το άνοιγμα αγορών, κάτω από την εσωτερική πίεση της υπερπαραγωγής τους. Πίεση που οξύνει στο έπακρο τις αντιθέσεις μέσα στους ίδιους της τους κόλπους και τη φέρνει σε σύγκρουση με τις Ε.Π.Α. Φτάνει να σκεφτεί κανείς τον τελευταίο προσανατολισμό του εμπορίου τους προς τις ανατολικές χώρες. Αυτό ακόμα βρίσκει την έκφρασή του στην οικονομική πολιτική της Κυβέρνησης Παπαντρέα που δεν διαφέρει σε τίποτα από την οικονομική πολιτική του Καραμανλή. Άλλωστε και οι δύο κυβερνήσεις κινούνται με τον ίδιο "οικονομικό" εγκέφαλο (εννοεί τον Ανδ. Παπανδρέου, που τον είχε φέρει ο Κ. Καραμανλής πίσω στην Ελλάδα, ως οικονομικό εγκέφαλο ΣΣ). Προχωρώντας, βγαίνει καθαρά το συμπέρασμα ότι τα πολιτικά περιθώρια αυτής της Κυβερνήσεως είναι πολύ περιορισμένα. Έτσι η ανάπτυξη των οικονομικών αγώνων της εργατικής τάξης, καλύπτοντας αυτά τα περιθώρια, θα οδηγήσει γρηγορότερα απ' ό,τι φαντάζεται κανείς σε κρίση πολιτική και κοινωνική, με άγνωστες προεκτάσεις. Κι' αυτό που ισχύει για τον Παπαντρέα ισχύει και για το αριστερό εδαϊτικό του στήριγμα.

Για να επανέλθουμε, η ανάπτυξη των φυγόκεντρων τάσεων μέσα στην Ε.Δ.Α. και η κρίση που κουφοβράζει μέσα και δίπλα στην Ε.Δ.Α., όσο κι αν ενθαρρύνονται ιδεολογικά απ' το Πεκίνο, **έχουν τις βαθύτερες ρίζες τους στην άνοδο του εργατικού μας κινήματος, στην αναθάρρησή του και στις πάντα ζωντανές επαναστατικές του αναμνήσεις.** Μπορούμε να πούμε χωρίς υπερβολή ότι από το 1930 το Επαναστατικό Μαρξιστικό κίνημα στη χώρα μας δεν γνώρισε ευνοϊκότερες συνθήκες. Βρισκόμαστε πραγματικά σε μια νέα κατάσταση που ζητάει ένα νέο ξεκίνημα. Ο Έλληνας προλετάριος, ανεξάρτητα από την πρόσκαιρη πολιτική του τοποθέτηση, είναι

επαναστάτης, δεν πιστεύει στην συνύπαρξη, έχει κάνει επαναστάσεις και δεν μπορούν να τον γοητέψουν οι Εδαϊτικές σειρήνες της συνυπαρξιακής συνεργασίας των τάξεων. Αν καμουφλάρεται κάτω από την Ε.Δ.Α. είναι γιατί δεν έχει πού αλλού να πάει, το ίδιο όπως και εμείς ψηφίζουμε Ε.Δ.Α. στις εκλογές. Είναι γιατί του λείπει ο φυσικός του εκφραστής που είναι το Επαναστατικό Μαρξιστικό κόμμα. Αν φανταστούμε για μια στιγμή μία κατάσταση νομιμοποίησης των εργατικών κομμάτων δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία για μας ότι δεν θα συνταχτεί με το Χρουτσωφικό κόμμα του Κολιγιάννη μα με το αριστεροκεντρικό Κινεζόφιλο κόμμα **αν εμείς δεν σταθούμε στο ύψος της αποστολής μας.**

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΚΙΝΗΣΟΥΜΕ

Σ' αυτό το καινούργιο ξεκίνημά μας έχουμε ν' αντιπαλήψουμε μ' ορισμένα εμπόδια που άλλα ανάγονται στις συνήθειες του παρελθόντος, άλλα, και τα σημαντικότερα προέρχονται από την ομορτωτιστική διάβρωση των γραμμών μας και στην καλλίτερη περίπτωση από την πολιτική αμορφία μας. Ας μιλήσουμε παστρικά. Ορισμένοι ανάμεσά μας έχουν υποστεί την αγκύλωση της ήττας και της απραξίας. Και η απραξία δεν επιτρέπει την ζωντανή μελέτη και επεξεργασία των προβλημάτων, γιατί αυτή είναι αχρείασθη. Τι είμαστε; Καπετανάτα με αυτόνομη πολιτική και δράση. Ένα είδος ομοσπονδίας τάσεων χωρίς καμιά οργανική συνοχή, όπου πολλές φορές λείπει ακόμα και το κοινό βάθρο της γενικής προγραμματικής ενότητας. Αναφέρουμε μόνο ότι πέρα από μια προλεταριακή τάση η οποία προσπαθεί να μετουσιώσει στη δράση της τις αρχές του επαναστατικού Μαρξισμού και το πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς, όλοι οι άλλοι, παλιοί και νεώτεροι, όχι μονάχα δεν μπορούν να συλλάβουν τους παλμούς της τάξης και να την οδηγήσουν στους αγώνες της, όχι μονάχα δεν είναι πρωτοπορία, μα με τις εδαϊτικές ιδέες τους την σύγχυσή τους και τον ομορτωτισμό τους υπερβαίνουν ακόμα και τα όρια αυτής της τυπικής αφοσίωσης στις γενικές αρχές μας. Εμφανίζονται στην συγκέντρωση της πρωτομαγιάς με καθαρά εδαϊτικά συνθήματα, που δυσκολεύεται κανείς να καταλάβει την ανεξάρτητη "Τροτσκιστική" ύπαρξή τους. Φέρνονται σαν ρεφορμιστές στα συνδικάτα (μακριά η πολιτική από τα συνδικάτα). Άλλοι γράφουν φυλλάδια με Ζντανοβικές απόψεις για την τέχνη, ανακατεμένες με άθλιες λογοτεχνικές καρικατούρες και πατριωτικές ανοησίες κι όλα αυτά μέσα στο παρανοϊκό πλαίσιο της αρλουμπολογίας όπου ο Λέοντας Τρότσκι γίνεται μπαλάντα της δεκάρας. Η εργατική τάξη και το επαναστατικό της κόμμα δεν έχουν ανάγκη από τέτοιες φαιδρότητες μα απαιτούν από τον πραγματικά φωτισμένο και τίμιο διανοούμενο να μπει στην υπηρεσία τους ξεκόβοντας με την ιντελιγκέντσια. Συμμετέχουν σε λαμπράκιες πορείες ειρήνης με το

σύνθημα "κάτω οι εμπρηστές του πολέμου", που όπως μπαίνει μόνο του και ξεκάρφωτο αποτελεί μια παραλλαγή της Χρουτσωφικής φιλοσοφίας για φιλοπολέμους και ειρηνοφίλους καπιταλιστικούς κύκλους. Αναρωτιέται κανείς, τι τους κρατάει αυτούς τους ανθρώπους έξω από της Ε.Δ.Α.; Φαίνεται μυστήριο από πρώτη ματιά πώς ένα Κέντρο (εννοεί συγκεκριμένο πρόσωπο της τότε ηγεσίας που δεν ζει τώρα πια, ΣΣ) τεταρτοδιεθνιστικού κόμματος καταφέρνει να κινείται και να ελίσσεται, να συνεννοείται και να συμβιβάζεται μ' όλες αυτές τις παρδαλότητες κι' ακόμα να τους κάνει και το γραμματικό. Μένει κατάπληκτος κανείς μπροστά σε μια τέτοια πολιτική και ιδεολογική αλλοίωση, πρωτοφανή στην ιστορία του 4διεθνιστικού κινήματος. Και δεν είναι μονάχα αυτό. Αθλιότητες που έχουν περιβληθεί τη λεοντή του Τροτσκισμού, τύποι αγοραίοι, κατεργάρηδες και λογοκόποι, κατορθώνουν κάθε φορά να φθάνουν ως τις κορυφές του κινήματός μας κι όταν αποκαλύπτονται, υπεύθυνοι σύντροφοι με ιστορία και παράδοση, να κάνουν ό,τι μπορούν για να τους καλύψουν. Πώς να το εξηγήσει κανείς αυτό; Συνενοχή ή επιείκεια; Μένει κανείς με την εντύπωση ότι οι σύντροφοι αυτοί έχουν χάσει τον εαυτό τους και νομίζουμε πρώτιστο χρέος μας να τους βοηθήσουμε να τον βρουν. (Περισσότερες εξηγήσεις θα δοθούν προφορικά). Περιττό να πούμε ότι η παρουσία τέτοιων στοιχείων ανάμεσά μας είναι ολότελα απαράδεκτη. Άλλωστε αργά ή γρήγορα θα βρουν τη θέση τους ανάμεσα στους παλιούς αρχηγούς και συνεργάτες τους. Η ανοχή, τουλάχιστον, απέναντι σ' αυτά τα καπετανάτα δεν μπορεί να εξηγηθεί παρά μόνο σαν μια απαίτηση για ανοχή των άλλων απέναντι στο δικό μας "υψηλό" καπετανάτο. Σωστή συμφωνία κυρίων. Εννοείται ότι κανένα βήμα δεν μπορεί να γίνει προς τα μπρος, χωρίς το ξεκαθάρισμα της κίνησής μας από τα αθεράπευτα οπορτουνιστικά και ταξικά διεφθαρμένα στοιχεία. Η Τετάρτη Διεθνής αποτελείται από τάσεις και φυσικά και το Ελληνικό της Τμήμα. Δίχως το καθεστώς των τάσεων και των φραξιών δεν είναι δυνατή η ενότητα του κινήματός μας. Το ζήτημα αυτό έχει ξεκαθαριστεί νομίζουμε εθνικά και διεθνικά. Όταν όμως λέμε τάσεις, δεν εννοούμε τις τάσεις γενικά του εργατικού κινήματος, μα εκείνες που κινούνται μέσα στα πλαίσια των ιδεών του Επαναστατικού Μαρξισμού και των θεμελιακών αρχών της 4ης Διεθνούς. Αυτό με τη σειρά του, όχι μόνο δεν καταργεί τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, που μόνο αυτός εξασφαλίζει την πειθαρχία στη δράση με τον συγκεντρωτισμό του και ισχυροποιεί την Δημοκρατία με την ελεύθερη συζήτηση και κριτική, μα και τον επισφραγίζει με την ενότητα που επιβάλλει. Το σημερινό ομοσπονδιακό καθεστώς των καπετανάτων πρέπει να παραχωρήσει τη θέση του στο κανονικό οργανωτικό καθεστώς των τάσεων, απαραίτητη προϋπόθεση για την πολιτική και ιδεολογική ενότητα του κινήματός μας. Οι τάσεις στο βαθμό που κινούνται στα όρια

των αρχών μας θα πρέπει να βρίσκουν την αναλογική τους εκπροσώπηση μέσα στο κόμμα. Η τάση που πλειοψηφεί ασκεί την πολιτική του κόμματος, η μειοψηφία πειθαρχεί στην πλειοψηφία. Περιττό να πούμε ότι, άτομα ή τάσεις με ιδέες που υπερβαίνουν τις προγραμματικές μας αρχές αποβάλλονται από το κόμμα. Όμως αυτή η **πολιτική και ιδεολογική ενότητα προϋποθέτει πρόγραμμα και συγκεκριμένες επιδιώξεις που με τη σειρά τους απαιτούν συγκεκριμένες πολιτικές εκτιμήσεις, γιατί η επαναστατική πολιτική δεν είναι και δεν μπορεί να είναι γενικόλογια.** Πίσω από το θολό και το ακαθόριστο μπορούν να καλυφθούν οι πιο ετερόκλητες καταστάσεις και τα πιο αμφίβολα στοιχεία. Εδώ ας ανοίξουμε ένα μικρό κεφάλαιο για την ομάδα του "Δ" (περιοδικό "Διεθμιστής" ΣΣ) όπως έχει εξελιχτεί σε αυτόνομη κατάσταση. Ας πούμε πρώτα-πρώτα ότι δεν συμφωνούμε καθόλου με τη στάση σιωπής που κρατάει το **Κέντρο** απέναντι σ' αυτή την κατάσταση. Σιωπή που μας φαίνεται ακατανόητη, γιατί έτσι κι αλλιώς πρόκειται για μια τάση και θα πρέπει ν' αντιμετωπιστεί ως τέτοια, από τη στιγμή μάλιστα που από λόγους αυτοσυντήρησης, γαντζώθηκε από την κίνηση "Χύλη" που αποτελεί αναντίρρητα μια γενικότερη τεταρτοδιεθνιστική τάση. Οι ατομικοί χαρακτηρισμοί και οι οργανωτικοί μακιαβελισμοί δεν έχουν καμιά αξία ούτε λύνουν το πρόβλημα. Αντίθετα δείχνουν τη χαμηλή ιδεολογική στάθμη, αν όχι τίποτα άλλο, εκείνων που καταφεύγουν σ' αυτούς. Αν κρίνουμε από την ιστορία των εμπνευστών αυτής της ομάδας και από την σημερινή πολιτεία και σκέψη τους, όπως αυτή διατυπώνεται σε χαρτί, μπορούμε αναντίρρητα να τη χαρακτηρίσουμε σαν μια τάση δεξιά λεγκαλιστική, με έντονη υποτροπή Αρχαιομαρξιστικής νοοτροπίας. Και σαν τέτοια, τυπική και πρόσκαιρη μόνο σχέση μπορεί να έχει με την κίνηση "Χύλη" που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν αριστεροεργατιστική. Κάτι ανάλογο έγινε στο παρελθόν με τους Αρχαιομαρξιστές, ρεύμα καθαρά δεξιό, που γαντζώθηκε από την Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση. Ο αλλοπρόσαλλος δεξιός της χαρακτήρας φαίνεται στο βαθμό που βρίσκεται στην ανάγκη να πάρει θέση στα συγκεκριμένα πολιτικά προβλήματα της χώρας μας. Ενώ με τις ανώδυνες και ανεύθυνες διεθνολογικές της ασχολίες φαίνεται να περιβάλλεται τη λεοντή του πιο ακραιφνούς επαναστατισμού. Αυτή ακριβώς η αριστεροφάνεια μαζί με τις ανεπάρκειες της κίνησής μας, κι ό,τι άλλο είπαμε προηγουμένα γι' αυτήν, σπρώχνει ορισμένα ανώριμα και νεαρά εργατικά στοιχεία σ' αυτό το δρόμο. Πρώτο μας καθήκον είναι, να διαχωρίσουμε στη σκέψη των νέων συντρόφων αυτά τα δυο διαφορετικά πράγματα. Κι ο καλύτερος τρόπος για να το πετύχουμε αυτό είναι η πρακτική συνεργασία μαζί τους από το ένα μέρος και από το άλλο η ανοιχτή κριτική και συζήτηση. Το θέλουμε δεν το θέλουμε είναι κι αυτοί ένα ξεχώρο καπετανάτο, ανάμεσα στ' άλλα. Το χειρότερο βέβαια. Κάθε άλ-

λη στάση επιτείνει περισσότερο τη σύγχυση και βοηθάει το ψάρεμα στα θολά νερά. Το ζήτημα είναι ποιες πολιτικές ιδέες είχαν και έχουν οι άνθρωποι αυτοί. Και αυτό που λέμε γι' αυτούς ισχύει και για μερικούς άλλους "δικούς μας". Δεν είμαστε παρέα είμαστε κίνημα.

ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΚΑΙ ΝΟΜΙΜΗ ΔΡΑΣΗ

Ο συνδυασμός των δύο στοιχείων στις κανονικές τους αναλογίες, πάντα σε συνάρτηση με την αντικειμενική κατάσταση είναι από τα πιο ζωτικά προβλήματα του κινήματός μας. Υπέρμετρο άνοιγμα του πρώτου σκέλους οδηγεί στον υπερσυνωμοτισμό, και περιορίζει έτσι τεχνητά τις πραγματικές δυνατότητες της πολιτικής δράσης. Όμως υπέρμετρο άνοιγμα του δεύτερου σκέλους αφαιρεί από τον Μαρξισμό την επαναστατική του αιχμή. Παράδειγμα το άθλιο κατόντημα Τροτσκιστών, στην προσπάθειά τους να δημιουργήσουν μια βάση για νόμιμη δράση, που τους έφερε σ' επαφή με τα επαναστατικά κατάλοιπα του αρχαιομαρξισμού. Κι οδήγησε στην έκδοση φύλλων όπως "ο Φάρος" και "ο Νέος Παρατηρητής" όπου σε ασυνάρτητα κατεβατά οι ιδέες της 4ης Διεθνούς καταντούσαν ρεφορμιστική φιλολογία και συγκαίρονταν το Συμβούλιο επικρατείας σαν προοδευτικός θεσμός. Όπου αμίμητοι συντάχτες τους τάσσονταν εναντίον κάθε Δικτατορίας και τοποθετούνταν κοντολογίς όχι αριστερά μα στα δεξιά της Ε.Δ.Α. Κι όλα αυτά, πρέπει να το πούμε έξω από τα δόντια, κάτω από την ανοχή αν όχι τη σιωπηρή έγκριση του Κέντρου, που όπως και νάναι με όλη την προηγούμενη πολιτική του, και την έλλειψη πολιτικής, που είναι κι αυτό μια πολιτική, καλλιέργησε ένα τέτοιο έδαφος. Άλλωστε το κακό δεν περιορίστηκε μονάχα σ' αυτούς τους ανθρώπους που άνετα μπορεί να τους κρίνει κανείς γιατί βρίσκονται "απ' έξω". Ανάλογες αθλιότητες έγιναν και από ανθρώπους που βρίσκονται "μέσα". (εδώ εννοεί κυρίως τις αρχαιομαρξιστικές εργατοπατερίστικες δραστηριότητες της παρέας του Γ. Βερούχη, που τις σιγμάτισε στη συνέχεια η "Εργατική Δημοκρατία" ΣΣ) Αυτή τη φορά κάτω από την άμεση καθοδήγηση του Κέντρου, το οποίο προχωράει σε συνέδριο χωρίς να μας δώσει μίαν έκθεση δράσης. **Βασική αρχή και παράδοση της Δημοκρατικής λειτουργίας ενός επαναστατικού κόμματος.** Σαν να αποφεύγει σκόπιμα να μας δώσει μια συγκεκριμένη βάση για έλεγχο και κριτική. Αυτό μαζί με το πρωτάκουστο γεγονός να συγκαλείται συνέδριο ύστερα από τόσα χρόνια κι' αυτό με την πίεση και την πρωτοβουλία μιας τάσης.

Δεν έχει κανείς παρά να θυμηθεί εδώ το λεγόμενο "Σοσιαλιστικό Σύνδεσμο Νέων" και το "Δελτίο" του, όπου ανάμεσα σε αφόρητες σοσιαλασυναρτησίες, υποστηρίζονταν αντιλήψεις που καμιά σχέση δεν έχουν με τον Μαρξισμό και τις αρχές μας (πρόχειρα παραδείγμα-

τα : Η ενοποίηση της Γερμανίας πάνω σε καπιταλιστική βάση, όπου, με "εκλογές με την αναλογική, η εργατική τάξη θα μπορέσει να παλέψει για μια σοσιαλιστική κυβέρνηση". Όπου η διάλυση των Μ.Τ.Σ. δηλαδή η διάλυση του σοσιαλιστικού τομέα της αγροτικής οικονομίας στην Ε.Σ.Σ.Δ. υπέρ του αστικού κολχόζνικου τομέα, και ρετίζεται σαν πρόοδος προς τον σοσιαλισμό κλπ. κλπ.) και όπου οι "τροτσκιστές" συμφύρονταν με σοσιαλιστικά σκύβαλα και ύποπτους τύπους.

Όλα αυτά όσο κι αν φέρνουνε την σφραγίδα ορισμένων ανθρώπων, έχουν την πηγή τους στην υποστολή της σημαίας του Επαναστατικού Μαρξισμού, που εδώ αγκαλιάζει κατά, περίεργο τρόπο, εισοδιστές και αντιεισοδιστές. Αν με τον όρο εισοδισμός η τελευταία ιστορία του κινήματός μας καλύπτει αυτή την υποστολή της σημαίας μας, ο όρος αντιεισοδισμός, στην πολιτεία αυτών των ανθρώπων την κατεβάζει ακόμα πιο χαμηλά. Αν το ζήτημα ήταν μόνο για μια διαφορά τακτικής θα μπορούσε να σταθεί εδώ η χαριτωμένη παραβολή ενός παλαιού. "Είμαστε άθεοι και οι μισοί λένε να μούνε μέσα στην εκκλησία για να φωτίσουνε το εκκλησίασμα. Οι άλλοι μισοί να περιμένουμε απ' όξω το εκκλησίασμα. Δεν έχουμε παρά να μούνε οι μισοί μέσα και οι άλλοι να περιμένουν απ' όξω. Το ζήτημα είναι να κηρύξουμε την αθεία μας και όχι να τα φτιάξουμε με το Θεό". Κλείνουμε εδώ την παρένθεσή μας.

Αποφασιστική σημασία έχει εδώ να εκτιμήσουμε την κατάσταση του εργατικού κινήματος : Αν ακολουθεί πορεία προς τα' πάνω ή προς τα κάτω. Οι συνθήκες είναι ολότελα διαφορετικές από την περίοδο 1957-58. Και αυτό φαίνεται ανάγλυφα από την ανάπτυξη αριστεροκεντρικών τάσεων, όπως τις παρουσιάσαμε προηγουμένα, μέσα στο γενικό πλαίσιο αναθάρρησης και ανόδου τους εργατικού κινήματος. Εδώ ακολουθήσαμε και ακολουθούμε μια τακτική τουλάχιστον παιδίαστική που μπερδεύει τα πράγματα και παρουσιάζει το νόμιμο για παράνομο με αποτέλεσμα να κλείνονται οι ιδέες της 4ης Διεθνούς μέσα σε στενούς κύκλους και να μένουν απληροφόρητοι χιλιάδες εργάτες με επαναστατικό προσανατολισμό. Άλλωστε είναι αστείο να φαντάζεται κανείς ότι ένα πολυσέλιδο έντυπο μπορεί από τη φύση του να είναι παράνομο. Εξετάζοντάς το είναι ζήτημα αν μέσα στις τόσες του σελίδες μπορείς να βρεις μισή που να είναι πραγματικά παράνομη - σε μια εποχή που τα βιβλία του Τρότσκι και του Λένιν κυκλοφορούν ελεύθερα. Αυτή η μισή, η μια ή και οι δύο σελίδες δεν μπορούν να κρατάνε δεμένο ολόκληρο το έντυπο και θα μπορούσαν απλούστατα να βρουνε τη θέση τους σε μια πραγματικά παράνομη έκδοση. (λεπτομερειακές εξηγήσεις θα δοθούν προφορικά).

Συνεχίζοντας ξαναγυρίζουμε στο θέμα μιας μηνιάτικης επιθεώρησης που θα έπρεπε να ακολουθηθεί ανάλογα με τις δυνατότητές μας, με την έκδοση εργατικής εφη-

μερίδας. Πρώτη συνεισφορά σ' αυτή την προσπάθεια θα είναι η διοχέτευση των πόρων, από τα διάφορα έντυπα που κυκλοφορούν σ' αυτήν την κατεύθυνση. Υπάρχουν σήμερα όλες οι δυνατότητες, όχι μόνο να σταθεί αυτή η προσπάθεια μα και να αναπτυχθεί σε πόλο έλξης, όλων των επαναστατικών και αριστεροκεντρικών στοιχείων και να εξελιχθεί σε μια πλατύτερη νόμιμη πολιτική κίνηση με αντίστοιχο συνδικαλιστικό βάθρο. Αυτό θα πρέπει να είναι ένας από τους άμεσους στρατηγικούς μας σκοπούς. **Η αναλογία του μίνιμουμ και μάξιμουμ προγράμματος και ο μεταβατικός συσχετισμός τους θα εξαρτηθεί από την πορεία του εργατικού κινήματος και της πολιτικής κατάστασης, πάντα κάτω από την ζωντανή επαγρύπνηση, ιδεολογική πλαισίωση και επέμβαση του παράνομου σκέλους, βασική προϋπόθεση για να εξασφαλισθεί αυτή η κίνηση από τον κίνδυνο της ομορτοουνιστικής αλλοίωσης.**

"ΕΙΣΟΔΙΣΜΟΣ" ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Λίγα ακόμα για τον "εισοδισμό". Είναι απαράδεκτο να συγχέεται και να ταυτίζεται ο "εισοδισμός" με τη συμμετοχή μας στο κίνημα των μαζών. Το κίνημα των μαζών ξετυλίγεται στον ανοικτό στίβο των οικονομικών και πολιτικών αγώνων και σαν τέτοιο δεν έχει ανάγκη από κινεζικές σοφίες για την προσέγγισή του, φτάνει κανείς να είναι μέλος του σωματείου του και γενικά να έχει συνείδηση αγωνιστή. Κάθε προσπάθεια να ταυτιστεί αυτό το κίνημα με ορισμένα κόμματα και γραφεία, όχι μονάχα δεν έχει καμιά σχέση με την πραγματικότητα, μα αποσκοπεί να επιβάλει μια συμφιλιοτική πολιτική, με το δίλημμα λόγου χάρη : 'Η μέσα στην Ε.Δ.Α. ή έξω από το κίνημα των μαζών. Θα μπορούσαν ίσως να πουν ότι κάνουμε "εισοδισμό" μέσα στο εργατικό κίνημα, μα σ' αυτή την περίπτωση θα μιλούσαν σαν εξωταξικά ή εξωγήινα όντα. Το ντοκουμέντο του Π.Γ. μας λέει, αποφεύγοντας εδώ πονηρά τον όρο "εισοδισμός", που χίλιες φορές τον ακούσαμε προφορικά, ότι "όπου δεν είναι δυνατό να δημιουργήσουμε παρατάξεις κτλ. να δουλέψουμε στις παρατάξεις του Δ.Σ.Κ.". ("Δημοκρατικό Συνδικαλιστικό Κίνημα", με Γεν Γραμματέα τον "σοσιαλιστή" εργατοπατέρα Δ. Στρατή ΣΣ) Τι είναι το Δ.Σ.Κ.; Είναι εργατικό σωματείο; Είναι ομοσπονδία; Όχι. Τίποτα απ' αυτά. Είναι η γενική συνδικαλιστική παράταξη της Ε.Δ.Α. ή πιο σωστά το γραφείο αυτής της παράταξης. Με ποιο τρόπο με ποιες ιδέες και με ποια ιδιότητα να βρεθείς εκεί μέσα; Δεν καταλαβαίνουν οι εισηγητές του Π.Γ. ότι πάνε έτσι να αποσπάσουν αστόχαστα τη δράση από το σωματείο και να την μεταφέρουν στα γραφεία, μετατρέποντάς μας στην καλύτερη περίπτωση σε νεροκουβαλητές του Σταλινισμού;

Και τώρα ας έρθουμε στο κυριότερο ερώτημα. Είναι

δυνατό να διαφοροποιηθούν τα γραφεία; Όχι μόνο του Δ.Σ.Κ μα και της Ε.Δ.Α., και πώς; Θάταν μάταιο να περιμένει κανείς απάντηση σ' αυτό το ερώτημα, αφού οι εισηγητές του Π.Γ. έχουν από καιρό απογοητευτεί από τον "εισοδισμό" τους, και μόνο ιστορικοφιλολογικά επιμένουν να ασχολούνται μ' αυτόν, έτσι, για την τιμή των όπλων. Είναι λυπηρό να μη θέλει κανείς να ομολογήσει ανοικτά ότι έπεσε έξω.

Προχωρούμε τώρα στο ειρηνιστικό κίνημα. Ποια πρέπει να είναι η στάση μας απέναντί του; Να συμφωνήσουμε με τη μικροαστική ηγεσία του και την αδιαπαιδαγγτητή μάζα που την ακολουθεί, υιοθετώντας τα συνθήματά του με κάποιες αριστεροφανείς παραλλαγές για να εξασφαλίσουμε άδεια εισόδου στο μαζικό κίνημα; Εμείς απαντάμε μαζί με τον θεμελιωτή της 4ης Διεθνούς : Μέσα στη μάζα, όμως ενάντια στο ρεύμα. Όχι με το σύνθημα "Κάτω οι εμπρηστές του πολέμου" που το χαρακτηρίσαμε σε άλλο σημείο του γραφτού μας, μα "Κάτω ο πόλεμος και ο Καπιταλισμός που τον γεννάει" ή με τα συνθήματα των γερμανών συντρόφων μας στη φετινή πρωτομαγιά στην Κολονία : "πόλεμος ενάντια στον πόλεμο, εργάτες δώστε τα χέρια πάνω απ' τα σύνορα" ή με όποιους άλλους συνδυασμούς συνθημάτων, όπου όμως, **πάντα θα συνδέεται η πάλη εναντίον του πολέμου με τη γενικότερη πάλη του προλεταριάτου (οικονομική και πολιτική) εναντίον του Καπιταλισμού.** Δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ ότι ο αφοπλισμός του Καπιταλισμού θα γίνει μόνο με τον εξοπλισμό της εργατικής τάξης και ότι ο αφοπλισμός του ταυτίζεται με την ανατροπή. Κάθε άλλη άποψη δεν έχει καμιά θέση στο επαναστατικό κόμμα. Γιατί τι άλλο είναι ο ομορτοουνισμός εναντίον του οποίου λέμε ότι αγωνιζόμαστε; **Να οδηγιέσαι. Να μην οδηγιείς.** Να προσαρμόζεσαι χαμαιλεοντικά στον πολιτικό και ιδεολογικό περίγυρο, όπως το διαμορφώνει ο αστισμός και οι φορείς του, μέσα στο εργατικό κίνημα. Να μην ανοίγεις τον επαναστατικό δρόμο. Αυτό πάντα στην ιστορία του Μαρξιστικού κινήματος αρχίζει σιγά-σιγά και ανεπαίσθητα. Το παίρνεις πολλές φορές για εξυπνάδα, για να βρεθείς μια μέρα αγνώριστος. Ας ρίξουμε γύρω μας μια ματιά. Στην πορεία ειρήνης έτσι, στη συγκέντρωση της πρωτομαγιάς ανάλογα, σε απεργίες το ίδιο. Το κακό πρέπει να σταματήσει εδώ. Ας είναι και με νυστέρι.

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ

Ένα επαναστατικό κόμμα χωρίς δράση στα συνδικάτα δεν δικαιούται αυτόν τον τίτλο. Στην καλύτερη περίπτωση καταντάει όμιλος αερολόγων. Όμως, όταν λέμε δράση στα συνδικάτα δεν εννοούμε μια οποιαδήποτε δράση, γιατί δράση όπως και νάναι κάνουν και οι ρεφορμιστές και οι νεορεφορμιστές του εδαϊτικού τύπου. Δεν είμαστε οικονομιστές είμαστε επαναστάτες μαρξιστές και η δράση μας στα συνδικάτα εκπορεύεται

από το γενικό επαναστατικό μας πρόγραμμα. Κάνουμε πολιτική στα συνδικάτα, όλες οι τάξεις και οι παρατάξεις κάνουν την πολιτική τους. Τους οικονομικούς αγώνες της εργατικής τάξης τους συνδέουμε πάντα με τους πολιτικούς αγώνες της και διαπαιδαγωγούμε επαναστατικά την εργατική τάξη. Δεν ταυτίζουμε όμως το κόμμα με το συνδικάτο, δεν το μετατρέπουμε σε παράρτημά του. Γιατί τότε το συνδικάτο παύει να είναι όργανο πάλης των εργατών, που πάει να πει όλων των εργατών, και μετατρέπεται σε φατρία. Εκεί οδήγησε η σταλινική πολιτική για κόκκινα συνδικάτα. Εκεί οδηγεί άφευκτα κάθε πολιτική για επαναστατικά συνδικάτα όπως τη διατυπώνουν σήμερα ανεύθυνοι "τροτσκιστές".

"Οι σεχταριστικές προσπάθειες για το σχηματισμό ή την διατήρηση μικρών "επαναστατικών" συνδικάτων, σαν μια δεύτερη έκδοση κόμματος, σημαίνει στην πραγματικότητα την απάρνηση του αγώνα για την ηγεσία μέσα στην εργατική τάξη. Είναι ανάγκη να διατυπώσουμε αυτόν τον σταθερό κανόνα". Η αυτοαπομόνωση από τα μαζικά συνδικάτα, ένα είδος δηλαδή συνθηκολόγησης που ισοδυναμεί με προδοσία της επανάστασης, είναι ασυμβίβαστη με την ιδιότητα του οπαδού της 4ης Διεθνούς" γράφει ο Τρότσκι για τους παράξενους αυτούς θιασώτες του Μεταβατικού προγράμματος (σελ. 13). Είναι ο αντίποδας της άλλης άποψης, "έξω η πολιτική από τα συνδικάτα" που δεν την μεταχειρίζεται ο Τρότσκι με περισσότερη ευγένεια : "Σύγχρονα η 4η Διεθνής απορρίχνει και καταδικάζει αποφασιστικά τον συνδικαλιστικό φετιχισμό που χαρακτηρίζει το ίδιο τους τρεϊντιγιουνιστές και τους συνδικαλιστές" (ίδια σελίς). Απόψεις το ίδιο απαράδεκτες, και λικβινταριστικές. Πρώτος στόχος μας η εξυγίανση του συνδικαλιστικού μας κινήματος και η πάλη για την εργατική δημοκρατία που δεν νοείται χωρίς την αναλογική εκπροσώπηση των τάσεων. Αυτό είναι για μας αρχή και όχι τακτικός ελιγμός, κάθε άλλη θέση είναι απαράδεκτη. Έτσι μονάχα θεμελιώνεται οργανικά η ενότητα της εργατικής τάξης. Όμως αυτόν τον αγώνα μας για την εργατική δημοκρατία και την αναλογική εκπροσώπηση θα πρέπει να τον συνδέσουμε δυναμικά με την πάλη των εργατών για τις οικονομικές τους διεκδικήσεις και για την κατάργηση των αντεργατικών νόμων, πρώτα και κύρια για την κατάργηση του νόμου 3239/1955 που ουσιαστικά αφαιρεί το δικαίωμα της απεργίας, όπως έγινε τελευταία με την απεργία των λιθογράφων (εδώ ανοίγουμε μια προφορική παρένθεση). Ξεχωριστή προσπάθεια να καταβάλουμε για την τροποποίηση όλων των καταστατικών της Μεταξικής Δικτατορίας και για την κατάργηση του τίτλου του Προέδρου και τις ιδιαίτερες εξουσίες του στα εργατικά σωματεία. (Η προφορική παρένθεση για την οποία γίνεται λόγος στο σημείο αυτό, αφορούσε και πάλι την εργατοπατερίστικη πολιτική της παράς Γ. Βερούχη ΣΣ)

Θα πρέπει νάμαστε κι' εδώ μια καινούργια πνοή ένα

καινούργιο ξεκίνημα. Το αίτημα για αύξηση 20% είναι αθεράπευτα συντηρητικό και ξεπερασμένο απ' τη ζωή. Σε πολλές περιπτώσεις οι εργάτες πέτυχαν μόνοι τους αυξήσεις 25%, 30% κι ακόμα παραπάνω. Χαιρόμαστε που το ντοκουμέντο του Π.Γ. υιοθέτησε την άποψη του "Μ" ("**Μηχανουργός**" ένα μικρό φυλλάδιο που είχε κυκλοφορήσει σε 7 ή 8 τεύχη πριν εκδοθεί η "Εργατική Δημοκρατία" ΣΣ) για "κλιμακωτή επιδίωξη της αύξησης των ημερομισθίων της κοινής Αγοράς". Αναρωτιόμαστε μονάχα αν αυτό είναι μια σπασμωδική προσαρμογή στην πίεση της τάσης μας έτσι όπως μπαίνει ξεκάρφωτα.

Στον τομέα τον οργανωτικό είναι αναγκαία η άμεση συγκρότηση ενός συντονιστικού συνδικαλιστικού γραφείου και η δημιουργία μιας γενικότερης συνδικαλιστικής παράταξης με τον τίτλο "Συνδικαλιστική Κίνηση Εργατικής Δημοκρατίας", που θ' αγκαλιάζει, θα συντονίζει και θ' αναπτύσσει ολόκληρη τη δράση μας στα συνδικάτα και θα αποτελέσει στην πορεία το εργατικό βήμα για μια νόμιμη πολιτική κίνηση. Η εργατική εφημερίδα που μιλάμε πιο πάνω θα είναι και το όργανο αυτής της κίνησης. Η παράταξη αυτή μπορεί, και πρέπει να συνεργαστεί με όλα τα επαναστατικά και αριστεροκεντρικά στοιχεία, μέσα στα συνδικάτα, πάντα κάτω από τον έλεγχο και την καθοδήγηση του Κέντρου. Ανεξάρτητα από την έκδοση της εφημερίδας, αυτή η παράταξη θα επεξεργαστεί ένα σχέδιο διεκδικήσεων και δράσης που θα μπορούσε να περιληφθεί σε ιδιαίτερη μπροσούρα (εμείς, και τα συνδικάτα).

Ιδιαίτερη προσοχή πρέπει να δοθεί στη δράση μας στα εργοστάσια, για την δημιουργία και την ανάπτυξη, εργοστασιακών επιτροπών, των πιο καθαρών και γνήσιων οργανωτικών μορφών ταξικής πάλης, σε συνδυασμό με τη δράση μας στο συνδικάτο. **Οι επιτυχίες μας στο εργοστάσιο, ανοίγουν το δρόμο για την κατάκτηση του γραφειοκρατικοποιημένου συνδικάτου και του δίνουν καινούργια ζωή.** "Η πρωταρχική ωστόσο σημασία της επιτροπής βρίσκεται στο γεγονός ότι μετατρέπεται σε ηγετικό επιτελείο για εκείνα τα εργατικά στρώματα που το συνδικάτο είναι ανίκανο συνήθως να κινήσει σε δράση". (Μεταβατικό πρόγραμμα σε. 16).

Η ανάπτυξη της βιομηχανίας στη χώρα μας και η άνοδος του εργατικού κινήματος ανοίγει ευρύ πεδίο για μια τέτοια ιδιαίτερη εργοστασιακή κίνηση και δράση.

Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΜΜΑ

Δεν φτάνει να λέγεται κόμμα για να είσαι πραγματικά τέτοιο. Ούτε είναι αρκετό ένα γενικό σύστημα ιδεών και αρχών για να περιβληθείς τον τίτλο του κόμματος. Το κόμμα είναι μια διεργασία ποιοτική και ποσοτική. Για να είσαι κόμμα, πρέπει να έχεις ένα πρόγραμμα δικό σου, όχι άλλων. **Και πρώτος όρος για αυτό είναι η ικανότητά σου να μετουσιώσεις γενικές ιδέες και αρχές μέ-**

σα στον ιδιαίτερο χώρο της πάλης σου και να τους δώσεις ένα συγκεκριμένο πολιτικό περιεχόμενο. Μα και αυτό ακόμα, στην καλύτερη περίπτωση, είναι η αρχή, η θεμελίωση του κόμματος. Η απόσταση ως την επεξεργασία ενός ολοκληρωμένου προγράμματος, είναι ανάμεσα σε μια ομάδα που κινείται, και δρα μέσα σ' ένα περιορισμένο τομέα του εργατικού κινήματος και την πλατύτερη οργάνωση που αγκαλιάζει όλους τους τομείς της εργατικής τάξης, των φτωχοαγροτικών συμμάχων της και γενικά των καταπιεζομένων λαϊκών μαζών. Απ' αυτή την άποψη μόνο τα στοιχεία ενός προγράμματος μπορούμε να δώσουμε σήμερα, το σχεδιάσμά του. Το γενικό και ολοκληρωμένο πρόγραμμα θα βγει μέσα από το αυριανό μαζικό επαναστατικό κόμμα, από πλατεία συλλογική εργασία της εργατικής τάξης όπως εκφράζεται στη σκέψη της πρωτοπορίας της. Εκτός πια αν φανταζόμαστε ότι το πρόγραμμα βγαίνει μέσα από γραφεία ξεκομμένα από τις μάζες σαν κι αυτά που βγάζουν με τις φουρνιές οι διάφορες σοσιαλμικροαστικές παρέες. **Αντλώντας δυνάμεις από την τάξη, αποχτάει δύναμη και κύρος πάνω στις αριστεροκεντρικές καταστάσεις, όπως τις δώσαμε προηγούμενα. Προσανατολίζοντάς τες προς τον επαναστατικό Μαρξισμό και πλαταίνοντας τις γραμμές του όχι μόνο με προσχωρήσεις μα και με ενοποιήσεις και συγχωνεύσεις αποκτά ολοένα και μεγαλύτερο βάρος και επιρροή πάνω στην εργατική τάξη.** Η πορεία και εδώ δεν είναι και δεν μπορεί να είναι ευθύγραμμη, μα διαλεκτική όπως κάθε προτσέσο. Και δεν έχουμε μόνο να δώσουμε μα και να πάρουμε σε πείρα, σε αγωνιστικότητα, ακόμα και σε σκέψη. Έτσι είδε και έβαλε το ζήτημα ο μαρξιστικός πυρήνας της Αριστερής Αντιπολίτευσης στην Ελλάδα, και ο θεμελιωτής της κίνησής μας Παντελής Πουλιόπουλος. Δεν είπαν μωρά και ξιπασμένα : εμείς είμαστε κι όποιος θέλει ας έρθει κοντά μας, μα πάλεψαν, μόχθησαν, υπομόνεψαν, άκουσαν, έπεισαν και ενώθηκαν με άλλους, πάντα όμως κρατώντας αναμμένο το δαυλό του επαναστατικού Μαρξισμού. Στόχος τους και όραμά τους ήταν να δημιουργήσουν όχι ένα οποιοδήποτε κόμμα, μα το κόμμα του επαναστατικού προλεταριάτου. Και πρόλαβαν να μας δώσουν τις βάσεις τους. **Απ' αυτές τις βάσεις σήμερα έχουμε ξεμακρύνει.** Καμιά αυταρέσκεια δεν μπορεί να μας ξεγελάσει - σε μια εποχή με πλατιούς ορίζοντες, με τσακισμένο από την επαναστατική πορεία των πραγμάτων, το χειρότερο εκθρό που γνώρισε ως τα σήμερα το εργατικό κίνημα : Τον σταλινισμό. Έτσι όταν μιλάμε για καινούργιο ξεκίνημα, πρέπει να καταλάβουμε πως αυτό δεν είναι δυνατό **αν δεν ξαναγυρίσουμε πρώτα σ' αυτές τις βάσεις.** Φαινομενικά αντιφατικό μα έτσι είναι. Ένα βήμα πίσω, ένα πήδημα μπρος.

Μερικοί ανάμεσά μας σκέφτονται ίσως χωρίς να το ομολογούνε ανοιχτά, ότι μ' αυτές τις βάσεις δεν μπορούμε να προχωρήσουμε. Αν επιτρεπόταν να συζητήσουμε

σοβαρά μαζί τους θα τους λέγαμε : **Το κίνημά μας δεν αναπτύχθηκε, όχι γιατί έφταιγαν οι βάσεις του μα γιατί απλώθηκε μπροστά του μια ολόκληρη εποχή ήττας και αντίδρασης, ένας σκοτεινός μεσαιώνας με την ιερή εξέτασή του (σταλινισμός)** και οι επαναστατικές ιδέες δεν ευδοκιμούν μέσα σε τέτοιο κλίμα και οι επαναστάτες σπάνια επιζούν. Μα στο βαθμό που διατήρησε αυτές τις βάσεις, σε μια επαναστατική εποχή, όπου το προλεταριάτο ξαναβρίσκει τον εαυτό του, απλώνεται μπροστά του το πιο φωτεινό μέλλον. Ας ειπωθεί παρεκβατικά : οι άνθρωποι αυτοί έχασαν την πίστη τους σε μια στιγμή ακριβώς όπου αυτή η πίστη χρειάζεται περισσότερο. **Εδώ έχουν τη ρίζα τους ορισμένες αποσυνθετικές τάσεις μέσα στο διεθνικό μας κίνημα, μαζί και όλα τα σωτήρια συστήματά τους : να κερδίσουμε τις μάζες νοθεύοντας τις ιδέες μας, σε μια εποχή που οι μάζες αρχίζουν να ζητάνε τις ιδέες μας ατόφια και γνήσια και εμάς ανάλογους μ' αυτές : ασυμφιλίωτους επαναστάτες. Αυτός είναι οπορτουμιστικός τραγέλαφος.**

Συνοψίζουμε : Κανένα καινούργιο ξεκίνημα δεν είναι δυνατό χωρίς πάλη ασυμφιλίωτη εναντίον των κάθε λογής παρεκκλίσεων μέσα στους ίδιους τους κόλπους μας. Χωρίς την εξυγίανση της γραμμής μας από τους κάθε λογής οπορτουμιστές και συμφιλιωτές. Χωρίς την αποβολή και διαφύλαξη των γραμμών μας από κάθε μικροαστικό και με αριθμίστικη νοοτροπία στοιχείο. Χωρίς το ξεκαθάρισμα της οργάνωσης από τα περιττά γραφεία και τίτλους και διοικητικές συνήθειες. Χωρίς συγκεκριμένες εκτιμήσεις για συγκεκριμένες επιδιώξεις. Χωρίς το μπόλιασμα της κίνησής μας με καινούργιο προλεταριακό αίμα, χωρίς την αυστηρή επιλογή των μελών μας και την Μαρξιστική τους διαπαιδαγώγηση (Μαρξιστική σχολή, εκδόσεις). Χωρίς την εκπόνηση ενός σχεδίου προγράμματος, που δώσαμε εδώ μόνο το σκελετό του, και που ελπίζουμε να είμαστε σε θέση να δώσουμε σε ξεχωριστό ντοκουμέντο με την βοήθεια όλων των συντρόφων.

Μ' αυτούς τους όρους απλώνεται μπροστά μας ένα γόνημο και ακτινοβόλο μέλλον για το κίνημα της 4ης Διεθνούς στην Ελλάδα.

(Τ)

Σεπτέμβρης 1964

"ΑΝΘΙΣΗ" ΚΑΙ "ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ" ή ΜΟΝΙΜΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ;

Το άρθρο αυτό δημοσιεύτηκε ένα μόνο μήνα πριν από το πραξικόπημα της χούντας, στις αρχές περίπου του μήνα Μάρτη 1967, στο τελευταίο τεύχος, αριθμός 30, της "Εργατικής Δημοκρατίας".

Και η κριτική του αφορούσε την πολιτική της τότε ηγεσίας του ΚΔΚΕ, δηλαδή του "ελληνικού τμήματος της 4ης Διεθνούς". Που διαλύθηκε και τυπικά τη μέρα του πραξικοπήματος, για να δώσει τη θέση του στις αναρχοαυτόνομες ΔΕΑ του Γ. Βερούχη και στις παμπλικές Κ.Ε.Ο.

Στη γνωστή "θεωρητικο-πολιτική" επιθεώρηση, που όπως μας πληροφορούν οι συντάχτες της : "Είναι το όργανο που επί εφτά χρόνια υποστηρίζει έγκυρα στην Ελλάδα τις θέσεις του επαναστατικού μαρξισμού, δηλαδή του τροτσκισμού και της 4ης Διεθνούς", στο τελευταίο τεύχος της, δημοσιεύτηκε μια : "απόφαση για την πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα".

Η "απόφαση" αυτή, που αναφέρεται στην αντικατάσταση της κυβέρνησης Στεφανόπουλου από την κυβέρνηση Παρασκευόπουλου, στις αιτίες που προκάλεσαν αυτή τη μεταβολή και στις επιδιώξεις της κεφαλαιοκρατικής τάξης και των οργάνων της, φαίνεται νάχει παρθεί μέσα στο Γενάρη (του 1967). Κι' είναι γεγονός έξω από κάθε αμφισβήτηση, ότι στους δύο περίπου μήνες που πέρασαν από τότε, οι πολιτικές εξελίξεις της χώρας είναι ακριβώς αντίθετες από τις προοπτικές και τις επιθυμίες των κάθε είδους νεοροφομιστών που ονειρεύονται "ομαλότητες" "εκλογές ελεύθερες" και "δημοκρατία", στην εποχή της "επιθανάτιας αγωνίας του καπιταλισμού".

Μα οι κίνδυνοι που απειλούν το εργατικό και το λαϊκό κίνημα της χώρας μας, απαιτούν την ενιαία δράση όλων των πρωτοποριακών δυνάμεων, στην πάλη ενάντια στα δικτατορικά σχέδια της κεφαλαιοκρατικής τάξης και των οργάνων της. Γι' αυτό θεωρούμε χρέος μας ν' ασχοληθούμε με την απόφαση αυτή, ν' αποκαλύψουμε τη βάση των νεοφορομιστικών αυταπατών εκείνων που τη διατύπωσαν, ελπίζοντας πως έτσι θα βοηθήσουμε τις υγιείς πρωτοποριακές δυνάμεις ν' απαλλαγούν το γρηγορότερο από τις αυταπάτες που καλλιεργούν οι μικροαστοί νεοροφομιστές ηγετίσκοι και να προχωρήσουν μαζί μας στην ενιαία δράση για την υπεράσπιση των κατακτήσεων του εργατικού κινήματος και για την επέκταση αυτών των κατακτήσεων, για ν' ανοίξουμε το δρόμο για την ανατροπή του σαπισμένου κεφαλαιοκρατικού συστήματος.

Η "ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΛΥΣΗ" ΚΑΙ ΤΟ ΓΟΗΤΡΟ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ

Στην πρώτη παράγραφο της απόφασης διαβάζουμε:
"Η νέα, "ανορθόδοξη" κοινοβουλευτικά, λύση που δόθηκε,

με το σχηματισμό της μεταβατικής κυβέρνησης Παρασκευόπουλου, αποτελεί ένα ελιγμό παρασκηνακό που αποβλέπει:

α) να αμβλύνει την οξεία αντίθεση ανάμεσα στα δύο μεγάλα κόμματα της αστικής τάξης,

β) να αναστηλώσει στα μάτια των μαζών το ξεφτισμένο γόητρο του κοινοβουλευτισμού,

γ) να παρουσιάσει το παλάτι ότι δεν είναι εναντίον της κοινοβουλευτικής διαδικασίας. Είναι μια συμφωνία του παλατιού με τα μεγάλα αστικά κόμματα για μια "κοινοβουλευτική" διέξοδο από την τελευταία πολιτική κρίση προς το γενικότερο συμφέρον του κεφαλαίου και για την εξαπάτηση ακόμα μια φορά του λαού".

Αυτοί είναι λοιπόν οι σκοποί της "νέας ανορθόδοξης" κοινοβουλευτικά "λύσης", σύμφωνα με τη λογική των μικροαστών "εγκύρων τροτσκιστών" και οι άνθρωποι αυτοί, θεωρούν τον εαυτό τους τροτσκιστή επαναστάτη, αφού είναι φανερό πως τους λείπει ακόμα και η κοινή λογική. Γιατί, η κοινή λογική και μόνο είναι αρκετή για να καταλάβει καθένας πως μια "ανορθόδοξη" κοινοβουλευτικά "λύση", όχι μόνο δεν "αναστηλώνει στα μάτια των μαζών το ξεφτισμένο γόητρο του κοινοβουλευτισμού", μα αντίθετα μια τέτοια "λύση", αποκαλύπτει ακόμα πιο πολύ την αδυναμία του κοινοβουλίου μπροστά στις στρατοκρατικές χούντες, που εξαιτίας της μόνιμης κοινωνικής κρίσης του καπιταλισμού, προωθούνται ολοένα, καταργώντας και τα τελευταία υπολείμματα της αστικής νομιμότητας. Κατά συνέπεια, η "ανορθόδοξη" αυτή "λύση" κάνει ακόμα πιο διαφανείς τις δικτατορικές επιδιώξεις του παλατιού κι' είναι καθαρός παραλογισμός να νομίζουμε ότι : "αποβλέπει να παρουσιάσει το παλάτι ότι δεν είναι εναντίον της κοινοβουλευτικής διαδικασίας".

Ύστερα, η "ανορθόδοξη" κοινοβουλευτικά "λύση", μπόρεσε να δοθεί αφού πρώτα συμφώνησαν τα "δύο μεγάλα αστικά κόμματα" για την στήριξη της εξωκοινοβουλευτικής κυβέρνησης Παρασκευόπουλου. Επομένως προηγήθηκε η "αμβλυνση της οξείας αντίθεσης ανάμεσα στα δύο μεγάλα κόμματα της αστικής τάξης", οπότε δεν μπορούσε να είναι ένας από τους σκοπούς της κυβερνητικής μεταβολής. Δεν είναι η κυβερνητική μεταβολή που "αμβλυνε" την "αντίθεση ανάμεσα στα δύο μεγάλα αστικά κόμματα", αλλά η "αμβλυνση" είναι, που έκανε δυνα-

τή μια τέτοια κυβερνητική μεταβολή.

Μα οι ίδιοι οι συντάχτες της απόφασης, στην προσπάθειά τους να γενικέψουν το συλλογισμό τους, αρνούνται όσα λένε στην αρχή. Γράφουν : "Είναι μια συμφωνία του παλατιού με τα μεγάλα αστικά κόμματα για μια "κοινοβουλευτική" διέξοδο κλπ. Αλλά τι άλλο από την "άμβλυνση της αντίθεσης" είναι μια συμφωνία σαν κι αυτή;

Και η απόφαση της Ε.Κ. να στηρίξει με την ψήφο της μια κυβέρνηση ακόμα πιο πολύ εξαρτημένη από το παλάτι, έχει ασφαλώς την εξήγησή της. Οι εκπρόσωποι της ψευτοφιλελεύθερης μερίδας της αστικής τάξης, οι κεντρώοι "δημοκράτες" μ' επικεφαλής τους αρχιδημαγωγούς Παπαντρέου, έχοντας συνειδητοποιήσει την αδυναμία τους να διαδραματίσουν άλλο ρόλο, από το ρόλο της ασφαλιστικής δικλείδας, του ξεθυμάσματος της λαϊκής αγανάκτησης στις κρίσιμες στιγμές, και μπροστά στον κίνδυνο να γίνουν γέφυρα των λαϊκών μαζών στην πάλη τους για το γκρέμισμα του σαπισμένου κεφαλαιοκρατικού συστήματος, που μονάχα πείνα και πολέμους μπορεί να τους προσφέρει, συμμορφώθηκαν από καιρό τώρα με τις υποδείξεις της αυλικοστρατιωτικής καμαρίλας και της αμερικάνικης ΚΥΠ. Να γιατί, δεν υπάρχει ζήτημα "άμβλυνσης" μιας αντίθεσης που έχει πάψει από καιρό να υπάρχει.

"Η ΑΔΡΑΝΕΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΜΑΖΩΝ"

Προχωρώντας οι "μαρξιστές" μας, μας λένε :

.. "Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του κλίματος μέσα στο οποίο έγινε η κυβερνητική μεταβολή υπήρξε η αδράνεια και η έλλειψη πολιτικής δράσης των εργαζομένων μαζών", για να μας εξηγήσουν λίγο πιο κάτω ότι η κυβερνητική μεταβολή έγινε "από τα πάνω... χωρίς να προηγηθεί η μαζική πάλη του λαού".

Δεν ξέρουμε τι να πρωτοθαυμάσουμε. Το βάθος της "μαρξιστικής" ανάλυσης ή την άγνοια των "έγκυρων τροτσκιστών" για την κατάσταση του εργατικού κινήματος; Βέβαια η απομόνωσή τους από την πάλη των εργατών, είναι η αιτία που έφτασαν να λένε τέτοιες ασυναρτησίες. Αλλά στο τέλος, δεν παίρνουν να διαβάσουν και καμιά εφημερίδα, για να μάθουν ότι στην Ελλάδα οι εργάτες κάνουν και απεργίες; Ότι στην Ελλάδα οι εργάτες γράφουν στα παλιά παπούτσια τους τις επιστράτευσεις και τους έκτακτους νόμους; Ότι οι απεργίες γίνονται για οικονομικά και πολιτικά αιτήματα;

Δεν διάβασαν ότι η κυβέρνηση Στεφανόπουλου δεν τόλμησε τελικά να φέρει για ψήφιση το γνωστό αντεργατικό νομοσχέδιο για τη διάλυση των οργανώσεων; Δεν έμαθαν, δε βρέθηκε κανένας να τους πληροφορήσει, ότι η νεοφορμιστική ηγεσία του εργατικού κινήματος κάνει ότι μπορεί για να κατατεμαχίσει και να εκφυλίσει την απεργιακή πάλη της εργατικής τάξης, για να κρατήσει αυτή την πάλη στα πλαίσια της προδοτικής πολιτικής της

"ομαλότητας" συνεργαζόμενη με τους εγκάθετους του κεφαλαίου; Δεν έμαθαν τι έγινε με τους οικοδόμους στις 15 του Δεκέμβρη;

Αλλά όταν χάσεις την εμπιστοσύνη σου στην εργατική τάξη, όταν είσαι μακριά από την πάλη της και γράφεις άρθρα και ξεφυλλίζεις στατιστικές επετηρίδες στο ευρύχωρο διαμέρισμά σου, είναι αδύνατο να καταλάβεις οτιδήποτε απ' όλα αυτά.

Δεν υποστηρίξαμε κι ούτε υποστηρίζουμε, όπως το έκαναν οι νεοεφορμιστές ηγέτες της ΕΔΑ, ότι το παράμερισμα της κυβέρνησης Στεφανόπουλου από την "μεταβατική" του Παρασκευόπουλου, είναι νίκη των εργαζομένων μαζών. Μονάχα συνειδητοί προδότες μπορούν να καλλιεργούν τέτοιες αυταπάτες, για ν' αποκοιμίζουν την εργατική τάξη, να παραλύουν τη διάθεσή της για αποφασιστικούς ταξικούς αγώνες. Από την πρώτη στιγμή γράψαμε ότι η κυβέρνηση Στεφανόπουλου παραμερίστηκε ακριβώς γιατί διαγράφονταν ο κίνδυνος ν' ανατραπεί από την πάλη της εργατικής τάξης. Η απεργία των οικοδόμων δεν ήταν μικρής σημασίας προμήνυμα. Κι' είναι φανερό πως μια τέτοια ανατροπή θ' άλλαζε σε μεγάλο βαθμό το συσχετισμό των δυνάμεων. Η έγκαιρη πρωτοβουλία των οργάνων του κεφαλαίου, που παρακολουθούν και την παραμικρή κίνηση των μαζών και ξέρουν να βγάζουν τα σωστά συμπεράσματα για την πάλη τους ενάντια στους μισθωτούς σκλάβους, απότρεψε μια τέτοια εξέλιξη. Και βοηθήθηκαν ασφαλώς και σ' αυτό από τους κάθε μάρκας νεοεφορμιστές.

"ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΝΘΙΣΗ"

Αλλά ας δούμε πού στηρίζουν την προοπτική τους : "για μια "κοινοβουλευτική" διέξοδο": Διαβάζουμε :

"Δυο υπήρξαν βασικά οι ευνοϊκοί όροι που ώθησαν το παλάτι και τον αστικό πολιτικό κόσμο σ' όλη αυτή την κυβερνητική μεταβολή και στην προσπάθεια να βρουν μια πολιτική διέξοδο στο αδιέξοδο που τους είχε φέρει το Ιουλιανό πραξικόπημα του 1965 και η ψευτοκυβέρνηση των "αποστατών". Πρώτο η σταθερότητα και η άνθιση (υπογράμμιση δική μας) που δείχνει η ελληνική οικονομία, πράγμα που δίνει την δυνατότητα στην οικονομική ολιγαρχία, στο παλάτι και τον αστικό πολιτικό κόσμο να προσπαθήσουν να αναστηλώσουν το κούρελασμένο γόητρο του κοινοβουλίου τους προσφεύγοντας σε εκλογές και να κυβερνήσουνε τη χώρα με "κοινοβουλευτικές" μέθοδες κατά το ελληνικό πρότυπο".

"Η σταθερότητα και η άνθιση που δείχνει η ελληνική οικονομία" λοιπόν, να ποια είναι η βάση όλων των πολιτικών σκέψεων και προοπτικών που κάνουν οι "έγκυροι τροτσκιστές" μας.

Γεννιέται βέβαια η απορία για τις αιτίες που προκάλεσαν το παλατιανό πραξικόπημα του Ιούλη, γιατί με "ανθισμένη" οικονομία μας φαίνεται σαν αστραπή σε ξαστεριά, μα παραμερίζουμε αυτή την απορία μας, για να δού-

με από πού βγάζουν το συμπέρασμα ότι η ελληνική οικονομία "ανθεί".

Σ' ένα άλλο άρθρο τους που έχουμε υπόψη μας, μας δίνουν τα εξής στοιχεία : "η ελληνική καπιταλιστική οικονομία διέρχεται περίοδο ανάπτυξης και άνθισης, ιδιαίτερα στο βιομηχανικό τομέα της (15,6% βιομηχανική άνοδος κατά το 1966). Η άνοδος του εθνικού εισοδήματος είναι γενικά σταθερή και το 1966 ήταν 8,5%, ποσοστό που αντιπροσωπεύει ένα από τα υψηλότερα στην Ευρώπη".

Τα στοιχεία αυτά, είναι ασφαλώς γνωστά σε καθένα που διαβάσει μια οποιαδήποτε καθημερινή εφημερίδα. Οι υπηρέτες του κεφαλαίου, υπουργοί, οικονομολόγοι, πρωθυπουργοί, στην προσπάθειά τους να δημιουργήσουν πλασματικές εντυπώσεις, να καλλιεργήσουν τη μια ή την άλλη ιδέα στις εργαζόμενες μάζες που υποφέρουν, δίνουν κάθε τόσο τέτοια στοιχεία στη δημοσιότητα. Όσο για τη στατιστική υπηρεσία δεν είναι λιγότερο ένα όργανο της κυρίαρχης τάξης. Για την πρωτοπορία της εργατικής τάξης, είναι ζήτημα αρχής να μην εμπιστεύεται ποτέ τους κοντυλοφόρους του κεφαλαίου. Και γι' αυτό δεν κάνει ποτέ πιστή αντιγραφή των στατιστικών στοιχείων που αυτοί δίνουν. Μελετάει αυτά τα στοιχεία, τα συγκρίνει με τη ζωή και προσπαθεί να βρει την αλήθεια που κρύβεται πίσω από τους στατιστικούς πίνακες.

Μας μιλάνε λοιπόν για "άνθιση" οι "μαρξιστές" μας και χρησιμοποιούν τα ποσοστά που δίνουν οι αστοί οικονομολόγοι. Κι' είναι αλήθεια πως δεν έχουμε διαφορετικά ποσοστά να αντιτάξουμε. Αλλά ποιος δεν ξέρει σ' αυτή τη χώρα ότι η βιομηχανία είναι δασμοσυντήρητη, ότι η οικονομία της χώρας στηρίζεται στη γεωργική παραγωγή, (οι εξαγωγές βιομηχανικών προϊόντων αντιπροσωπεύουν μόνο το 5% περίπου του συνόλου των εξαγωγών της χώρας) ότι μια ορισμένη ανάπτυξη της βιομηχανίας στα μεταπολεμικά χρόνια στηρίχτηκε και στηρίζεται στο λήστεμα των αγροτών;

Πού οφείλεται η τεράστια, εσωτερική κι' εξωτερική μετανάστευση; Γιατί οι αγρότες εγκατέλειψαν τα χωριά τους; Μήπως εξαιτίας της "σταθερότητας και της άνθισης που δείχνει η ελληνική οικονομία"; Τι μαρτυράνε τα αγροτικά συλλαλητήρια, το κάψιμο και το πέταμα διαφόρων αγροτικών προϊόντων; Μήπως είναι υπερβολικά απαιτητικοί οι αγρότες, ή μήπως κατέχονται από μανία καταστροφής;

Μιλάνε ύστερα για την αύξηση του εθνικού εισοδήματος σε 8,5%. Μα ξεχνάνε να μας πούνε για την "εθνική συλλογική σύμβαση" κι' ακόμα για το γεγονός ότι ένας μεγάλος αριθμός εργατών, ιδιαίτερα γυναικών και παιδιών, παίρνουν μικρότερο μεροκάματο κι' απ' αυτό που ορίζει η σύμβαση. Το ίδιο, όπως ξεχνάνε να μας μιλήσουνε για την ασταμάτητη άνοδο του τιμάριθμου, και για το έλλειμμα των εργατικών οικογενειών, που υπολογίζεται πάνω από 2.500 δρχ. το μήνα, πράγμα που σημαίνει ότι το εργατικό εισόδημα δεν καλύπτει ούτε το μισό των

αναγκών.

Ωστόσο, επειδή οι νεοεφορμιστές φωστήρες του "έγκυρου τροτσικισμού", μπορεί να μας αντιτάξουν το γνωστό επιχειρήμα τους, ότι : "άλλο πράγμα είναι οι δυνατότητες παραχωρήσεων, που τις έχει η αστική τάξη, κι' άλλο το ότι είναι άπληστη και "υπεραντιδραστική" και δε θέλει να κάνει παραχωρήσεις", επιχειρήμα που είναι ένα καθαρό σόφισμα, θα επικαλεστούμε εδώ τη γνώμη των συνταχτών και συνεργατών του περιοδικού "Νέα Οικονομία", που χωρίς νάχουμε τη γνώμη ότι μας λένε ολόκληρη την αλήθεια, νομίζουμε πως είναι περισσότερο αντικειμενικοί από όλους εκείνους που αποτελούν γρανάζια του κρατικού μηχανισμού του κεφαλαίου.

"ΚΡΙΣΙΜΗ ΦΑΣΗ" "ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΣ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΗΣ"

Στο τελευταίο τεύχος (Φλεβάρης Νο 2) της "Ν.Ο." λοιπόν, στο κύριο άρθρο της, ανάμεσα σε άλλα διαβάσαμε :

"Η ελληνική οικονομία βρίσκεται σήμερα σε μια κρίσιμη φάση από όπου δεν είναι δυνατό να υπάρξει διέξοδος παρά μόνο με μια αποτελεσματική προσπάθεια, από την πλευρά της κρατικής πολιτικής, να ξεπεραστεί αυτή η καθυστέρηση, να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για την ανάπτυξη, αρχίζοντας από την εκτέλεση μιας σειράς έργων υποδομής για τη βιομηχανία, για τη γεωργία, για τον τουρισμό".

"Κρίσιμη φάση" ανάγκη "εκτέλεσης έργων υποδομής", μας λένε οι αστοί οικονομολόγοι, "σταθερότητα και άνθιση" βλέπουν οι μαρξιστές του σαλονιού, το ίδιο όπως το λένε οι διάφοροι υπουργοί και πρωθυπουργοί της κυρίαρχης τάξης (βλέπε το λόγο του Στεφανόπουλου στην έκθεση της Θεσσαλονίκης).

Μα ας δούμε πώς έχει το ζήτημα της αύξησης του εθνικού εισοδήματος;

Στο ίδιο τεύχος της "Ν.Ο." στη σελίδα 115, είναι δημοσιευμένο ένα άρθρο του Β. Δαμαλά, με τίτλο : "Είναι ορθή η μέθοδος της εκτιμήσεως του εθνικού εισοδήματος";

Το άρθρο αρχίζει έτσι :

"Γενική είναι η εντύπωση, ότι η χώρα μας ευρίσκεται επικεφαλής της οικονομικής προόδου, το συμπέρασμα δε τούτο εξάγεται εκ της συγκρίσεως των ποσοστών αυξήσεως, κατ' έτος, του μικτού εθνικού προϊόντος, ως και του καθαρού εθνικού εισοδήματος, εις σταθεράς τιμάς". Και συνεχίζει :

"Αλλά περί τίνος πρόκειται; Η χώρα μας ευρίσκεται, πράγματι, επικεφαλής της οικονομικής αναπτύξεως ή πρόκειται περί ανεπίτρεπτου πλάνης; Ο υποφαινόμενος υποστηρίζει, συνεχώς και μετ' επιμονής, από το 1951: ότι οι εθνικοί λογαριασμοί της χώρας μας είναι αναξιόπιστοι και ότι διαπράττεται μία απίστευτος παραπλάνηση του ελληνικού λαού". Ακούστε τα κύριοι "έγκυροι μαρξιστές". Αλλά, λέει κι' άλλα ζουμερά ο κ. Δαμαλάς :

"Βάσει της προηγούμενης αναλύσεως, ας παρακολουθήσωμεν την εξέλιξιν της ελληνικής οικονομίας. Συγκεντρώνομεν την προσοχή μας εις την αύξησιν του εθνικού εισοδήματος, περιστρεφόμενην εις τα 8% ετησίως. Εις την αύξησιν όμως ταύτην συμβάλλουν αι πάσης φύσεως υπηρεσίαι και ωρισμένα τελείως παρασιτικά εισοδήματα, δια ποσοστόν εγγίζον τα 50% του συνόλου. Τούτο σημαίνει, ότι έχομεν υπηρεσίας πέραν του κανονικού και της δυναμικότητας της οικονομίας μας.

Ούτω, έχομεν υψηλάς αμυντικής δαπάνας, ολόκληρον δε το μισθολόγιον και αι συντάξεις των στρατιωτικών υπολογίζονται ως εθνικόν εισόδημα. Επίσης, αι δημόσιαι υπηρεσίαι και οι υπηρεσίαι όλων των οργανισμών έχουσι προσωπικόν δυσανάλογον με τας ανάγκας και με την αντοχήν της οικονομίας".

Και ο κ. Δαμαλάς αναρωτιέται :

"Ποία είναι τα περιθώρια της οικονομίας μας; Επί πόσον ακόμη χρονικό διάστημα δυνάμεθα να συνεχίσωμεν την διαβίωσιν υπεράνω των δυνάμεών μας; Δεν υπάρχει κίνδυνος να φθάσωμεν εις το αδιέξοδον, εάν δεν λάβωμεν εγκαίρως τα απαραίτητα μέτρα;" Και προς το τέλος γράφει : "Με άλλες λέξεις, το όλον οικοδόμημα της οικονομίας μας στηρίζεται επί της άμμου".

"... απίστευτος παραπλάνησις του ελληνικού λαού", "παρασιτικά εισοδήματα δια ποσοστόν εγγίζον τα 50% του συνόλου", "κίνδυνος να φθάσωμεν εις το αδιέξοδον", "όλον το οικοδόμημα της οικονομίας μας στηρίζεται επί της άμμου". Τέτοιαι είναι οι διαπιστώσεις και οι ανησυχίες ενός αστού οικονομολόγου, που εκφράζουν το άγχος και την απόγνωση της κεφαλαιοκρατικής τάξης.

ΤΑ ΜΟΝΑ ΜΕΤΡΑ

Όσο για τα "απαραίτητα μέτρα" που προτείνει να παρθούν εγκαίρως ο κ. Δαμαλάς, νομίζομε πως η έκκλησή του δεν έχει πάει χαμένη. Η αυλικοστρατιωτική καμαρίλα και ολόκληρος ο "αστικός πολιτικός κόσμος" με τους Λουμάκηδες και τους Κουρουκλήδες τους και κάτω από την υψηλή προστασία της αμερικάνικης ΚΥΠ, έχουσι καταλήξει κιόλας στις αποφάσεις τους και γι' αυτό προετοιμάζονται. Ξέροντας καλύτερα από μερικούς μαρξιστές του γλυκού νερού, ότι το σάπιο καθεστώς τους δε μπορεί να σταθεί πλέον παρά μόνο με το βούρδουλα του χωροφύλακα, ετοιμάζουσι το μηχανισμό τους για μια δυναμική αναμέτρηση με το εργατικό κίνημα, για το ακόμα πιο μεγάλο αλυσσόδεμα και ξεζούμισμα της εργατικής τάξης κι' ολόκληρης της φτωχολογίας.

Κι' όχι μόνο γι' αυτό. Ο γιάγκικος ιμπεριαλισμός, όπως το δείχνουν οι τελευταίες εξελίξεις της Μ. Ανατολής, πολύ γρήγορα θα μας χρειαστεί για να μας μεταβάλλει σε δήμιους των αποικιακών σκλάβων του, όπως τότε κάνει με την Κορέα. Τα πολιτικά πράγματα της χώρας μας και της Κύπρου, είναι στενά δεμένα με τις επιδιώξεις και τα σχέδια των ιμπεριαλιστών των Ε.Π. Αμερικής και τα πετρέλαια της Μ. Ανατολής.

Μα για τους "έγκυρους μαρξιστές", όλα αυτά είναι φα-

ντασιώσεις της "σεχταριστικής μούχλας". Βολεμένοι μικροαστοί καθώς είναι, ονειρεύονται "σταθερότητα και άνθιση", "κοινοβουλευτικές διέξοδες κι' εκλογές" και μαζί με ολόκληρο το μικροαστικό σκυλολόι των νεοεφορμιστών κάθε μάρκας, ρίχνουν κι' αυτοί νερό στο μύλο των αστικών κομμάτων, νανουρίζοντας την εργατική τάξη και τις εκμεταλλεζόμενες μάζες της χώρας, με το γλυκό σκοπό των εκλογών, δίνοντας έτσι τον καιρό στην αποκάλυπτη αστική αντίδραση να προετοιμαστεί και να χτυπήσει.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Οι πρωτοπόροι αγωνιστές, εργάτες και φοιτητές, που για τον ένα ή τον άλλο λόγο, ανέκτησαν για ηγεσία τους μέχρι σήμερα, αυτούς τους ανίκανους μικροαστούς, είναι καιρός να σκεφτούν σοβαρά και ν' αναλάβουν τις ευθύνες τους μπροστά στους κινδύνους που απειλούν το εργατικό κίνημα και να καθορίσουν τη θέση τους το γρηγορότερο προτού είναι πολύ αργά. Καμιά πειθαρχία και κανένα φετίχ δεν πρέπει να σταθούν εμπόδιο όταν με τις γνωστές γραφειοκρατικές μέθοδες επιβάλλονται στα ηγετικά πόστα δεκαετίες τώρα άνθρωποι που δεν έχουσι καμιά απολύτως σχέση με το εργατικό κίνημα, με τη ζωή και τις στερήσεις της εργατικής τάξης. Ο άμεσος παραμερισμός των ανίκανων μικροαστών, είναι το πιο στοιχειώδες καθήκον για ν' ανοίξει έτσι ο δρόμος για την ενιαία δράση όλων των επαναστατικών πρωτοποριακών δυνάμεων, για μια ανοιχτή επαναστατική δράση. Περισσότερο από κάθε άλλη φορά το κρυφτούλι και οι ατομικές συζητήσεις, είναι άρνηση των βασικών επαναστατικών καθηκόντων, έτσι όπως αυτά καθορίζονται από το μεταβατικό πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς. Χρειάζεται πλατειά κι' αποφασιστική ταξική δράση, για την απόκρουση των δικτατορικών σχεδίων της κεφαλαιοκρατικής τάξης και των οργάνων της, για την υπεράσπιση κι' επέκταση των οικονομικών και πολιτικών κατακτήσεων της εργατικής τάξης και της φτωχολογίας, για το καθάρισμα του εργατικού κινήματος από την κόπρη του νεοεφορμισμού, για τη ριζική αναγέννηση και ταξική ανασύνταξή του. Οι αντικειμενικοί όροι, είναι περισσότερο από ποτέ άλλοτε ευνοϊκοί. Χρειάζεται τόλμη επαναστατική. Αν αργήσομε ακόμα, την πρωτοβουλία θα την έχει ο αντίπαλος, η κεφαλαιοκρατική τάξη και τα όργανά της. Και θα είμαστε αρκετά υπεύθυνοι για ό,τι θα επακολουθήσει.

Μάρτης 1967

“Εργατική Δημοκρατία” Τ. 30

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΟΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

*Το άρθρο αυτό δημοσιεύτηκε στην "Εργατική Δημοκρατία"
Τεύχος 30, τον Μάρτη 1967*

Οι αιματηρές επιθέσεις ενάντια στους φοιτητές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, μέσα στις τόσες άλλες αντεργατικές κι' αντιλαϊκές πράξεις της αυλικής κυβέρνησης Παρασκευόπουλου, μας παρουσιάζουν ανάγλυφα τα σχέδια και τους γενικότερους προσανατολισμούς της αυλικοστρατιωτικής καμαρίλας. Σχέδια που με φρόνηση και περίσκεψη ανάλαβαν να καλύψουν, εξαπατώντας την εργατική τάξη και τις φτωχές λαϊκές μάζες, τα συνασπισμένα κόμματα της κυρίαρχης τάξης. Όμως παράλληλα, οι φοιτητές, με την ηρωική αντίστασή τους ενάντια στα όργανα του κεφαλαίου, με τις πρωτοφανέστερες μορφές πάλης τους, απόδειξαν πως είναι δύσκολο, πολύ δύσκολο έργο το φίμωμα του φοιτητικού και πιο πέρα, του εργατικού κινήματος. Πως οι δίκες, που κάθε τόσο σκηνοθετεί η κεφαλαιοκρατία ενάντια στους πρωτοπόρους αγωνιστές του φοιτητικού κινήματος, ατσαλώνουν πιο πολύ την αδάμαστη θέλησή τους για νέους αγώνες, για νέες θυσίες, για νέες πιο μεγάλες νίκες.

Μα ακόμα. Διαλαλώντας στους ματοβαμμένους δρόμους της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, με στεντόρεια φωνή : "Κάτω η Κυβέρνηση", οι πρωτοπόροι φοιτητές δείχνουν το στόχο, και γενικά τον προσανατολισμό που πρέπει νάχουν, όχι μονάχα οι φοιτητικοί αγώνες μα ολόκληρο το εργατικό και λαϊκό κίνημα της χώρας μας. Για να μπορέσει έτσι να ξεφύγει από το συνυπαρξιακό κανάλι της συμφιλίωσης και της υποταγής και να ξαναχυθεί λεύτερα στη λεωφόρο του σοσιαλιστικού θριάμβου.

Ύστερα από δεκαετίες ολόκληρες ρεφορμιστικής κατάρπτωσης, για πρώτη φορά μέσα στα πλαίσια του φοιτητικού κινήματος αναγεννιέται η επαναστατική τάση που προσπαθεί να προσανατολίσει τους φοιτητικούς αγώνες στο μόνο δρόμο που οδηγεί στη λύση των προβλημάτων του : στο δρόμο της επαναστατικής πάλης που ενσωματώνει τους πρωτοπόρους αγωνιστές του φοιτητικού κινήματος στο γενικότερο προλεταριακό κίνημα της χώρας μας.

Τα φοιτητικά γεγονότα της 3ης του Μάρτη στην Αθήνα, και Θεσσαλονίκη μας δείχνουν πως το φοιτητικό κίνημα έχει αρκετά προχωρήσει προς αυτή την κατεύθυνση.

Κι' ακόμα πως οι πρωτοπόροι αγωνιστές του έχουν βαθιά συνειδητοποιήσει αυτή την αναγκαιότητα. Μ' άλλα λόγια, πως ο αγώνας της "Εργατικής Δημοκρατίας", που δυο χρόνια τώρα παλεύει γι' αυτό τον προσανατολισμό, έχει δώσει τους πρώτους καρπούς του.

Να τι γράψαμε, απ' αφορμή το Β' Συνέδριο της ΕΦΕ-Ε, τον Ιούνη του 1965:

"Η αγωνιστική διεκδίκηση των επί μέρους προβλημάτων των φοιτητών με απεργίες, διαδηλώσεις, συγκρούσεις. Το πλησίασμα στην εργατική τάξη με τη συμμετοχή των φοιτητών στις εργατικές εκδηλώσεις. Η αγωνιστική εκδήλωση της διεθνιστικής τους αλληλεγγύης με τους επαναστατημένους και καταπιεζόμενους λαούς του πλανήτη, ήταν τα πρώτα συμπτώματα ενός προσανατολισμού των φοιτητών προς το δρόμο της ένταξής τους στα πλαίσια του γενικότερου εργατικού κινήματος.

Ακριβώς αυτό το δρόμο πήγε να κλείσει η αστική τάξη με τον Καραμανλή της, χτυπώντας αλύπητα οποιαδήποτε εκδήλωση των φοιτητών, ματοκυλώντας τους αγώνες τους, αστυνομεύοντας τις οργανώσεις τους. Ακριβώς αυτό το δρόμο πάει να κλείσει το κεφάλαιο με τον Παπαντρέα του, με την εγκύκλιο 1010, με την αποβολή μαθητών και φοιτητών, με την απολιτικοποίηση των φοιτητικών οργανώσεων, με το τσάκισμα κάθε εκδήλωσης που είναι έξω από το δικό του έλεγχο.

Αυτό το δρόμο όμοια πάει να εμποδίσει η γραφειοκρατική ηγεσία της ΕΔΑ ποδηγετώντας τις φοιτητικές οργανώσεις, αναγκάζοντας σε παραιτήσεις φοιτητών από τα πόστα τους και γενικά παραδίδοντας την ηγεσία του φοιτητικού κινήματος στην κυβέρνηση του κεφαλαίου.

Αυτός ο γενικότερος προσανατολισμός προς την εργατική τάξη είναι που θα καθορίσει τα πλαίσια της πάλης των φοιτητικών οργανώσεων. Μόνο μ' αυτή τη σύνδεση, το σφικταγκάλιασμα θα λέγαμε, αποχτούνε ένα χαρακτήρα ουσιαστικό και πραγματικό περιεχόμενο τα ιδιαίτερα αυτά προβλήματα. Και θα βρίσκουν τη λύση τους στο ποσοστό που η εργατική τάξη και το κίνημα γενικότερα, κατακτώντας μια - μια και νέες θέσεις, δίνει την ολοκλη-

ρωτική λύση στο κοινωνικό πρόβλημα ανατρέποντας το καθεστώς της εκμετάλλευσης.

Μόνο εκφυλισμένοι μικροαστοί και τα αφεντικά τους μπορούν να μιλούν για "αυτονομία του φοιτητικού κινήματος". Το φοιτητικό κίνημα ή θα είναι στην υπηρεσία του κεφαλαίου υποβοηθώντας την εδραίωση και διαίωνιση της εκμετάλλευσης ή θα επιδιώκει την κατάργησή της μπαίνοντας στην υπηρεσία του εργατικού κινήματος. Κι' αυτό γιατί η σπουδάζουσα νεολαία δεν είναι μια τάξη με ιδιαίτερα αυτόνομα συμφέροντα".

Μπορούμε να προσθέσουμε: Αν το εργατικό κίνημα χρειάζεται τους πρωτοπόρους φοιτητές, τη φτωχή, ζωογόνα και διαυγή σκέψη τους για να δώσει επιστημονικό χαρακτήρα στην προοπτική και την πάλη του, στο φοιτητικό κίνημα μονάχα η κυριαρχία της εργατικής τάξης μπορεί να εγγυηθεί τη συμβολή του στην κοινωνική πρόοδο. Μονάχα η εργατική τάξη, με την εκπλήρωση και ολοκλήρωση της ιστορικής της αποστολής ανοίγει στον πρωτοπόρο διανοητή επιστημονικούς ορίζοντες.

Το γεγονός και μόνο που η Προοδευτική Πανσπουδαστική Συνδικαλιστική Παράταξη (Π.Π.Σ.Π.), που αναντίρρητα συγκεντρώνει κάθε πληθειακό και συνειδητοποιημένο στοιχείο στο φοιτητικό χώρο αποδέχτηκε αυτή τη βασική θέση μας δίκως να ταλαιπωρηθεί στο λαβύρινθο της νεοσταλινικής σχολής, μας δείχνει το επίπεδο που βρίσκεται ολόκληρο το φοιτητικό κίνημα της χώρας.

Να τι γράφουν στο χαιρετιστήριο μήνυμα του Α' Συνεδρίου τους προς τους εργάτες :

"Το Α' Συνέδριο της Π.Π.Σ.Π. έχει σοβαρή θέση, την πάγια θέση του, για τις σχέσεις φοιτητικού και εργατικού κινήματος και θεωρεί το φοιτητικό κίνημα σα συστατικό τμήμα όλου του λαϊκού κινήματος της χώρας με ηγέτιδα δύναμη την εργατική τάξη" ("Λαϊκός Δρόμος" φύλο 2 4η Φλεβάρη 1967).

Κι' όχι αυτό μονάχα. Υιοθετούν μια σειρά ακόμα θέσεις που η "Εργατική Δημοκρατία" έχει προβάλλει και υπερασπίζει από την έκδοσή της. Ένα από τα πιο βασικά σημεία που είναι προϋπόθεση στην πάλη μας για την αναγέννηση του φοιτητικού κινήματος και το σωστό προσανατολισμό του είναι η αναλογική εκπροσώπηση των διαφόρων παρατάξεων στους συλλόγους και τα ανώτερα διοικητικά όργανα (ΔΕΣΠΑ, ΕΦΕΕ). Το γεγονός που οι σύντροφοι φοιτητές της ΠΠΣΠ εγκατέλειψαν το νεοσταλινικό "αναγεννητικό" μονολιθισμό ή καλύτερα επέβαλλαν στους "αναγεννητές" ηγέτες την αρχή της απλής αναλογικής στις συνδικαλιστικές παρατάξεις, δεν είναι μόνο μια νίκη της "Εργατικής Δημοκρατίας", που έχει σαν αρχή την πάλη για την αναλογική, μα γενικότερα μια νίκη των επαναστατικών ιδεών που τόσο κακοποιήθηκαν δεκαετίες ολόκληρες από τη σταλινική αντίδραση.

Να τι γράφει η Απόφαση του Α' Συνεδρίου της ΠΠΣΠ: "Γι' αυτό καλεί (η ΠΠΣΠ) όλους τους προοδευτικούς και δημοκρατικούς φοιτητές να πάρουν την υπόθεση

στα χέρια τους και να παλέψουν : Για την δημοκρατικοποίηση των φοιτητικών συνδικαλιστικών οργανώσεων επιβάλλοντας στα άμεσα μέτρα, την τροποποίηση των αναχρονιστικών, αντιδημοκρατικών καταστατικών και την απλή αναλογική" ("Λαϊκός Δρόμος" φύλο 2, σελ. 4η)

Ας δούμε όμως τι έγραφε και τι υπεράσπιζε η "Εργατική Δημοκρατία" από την εμφάνισή της πάνω στο σημαντικό αυτό θέμα της απλής αναλογικής. Στο φύλλο 9, του Ιούνη 1965 έγραφε :

"Για τους εκπαιδευτικούς εγκέφαλους της ΕΔΑ η αναλογική είναι θανάσιμος κίνδυνος γιατί τους ξεσκεπάζει μπροστά στα μάτια των πρωτοπόρων αγωνιστών του φοιτητικού κινήματος. Η αναλογική εκπροσώπηση διαλύει τη θολούρα. Στέλνει περίπατο τις φλυαρίες για "ενωτικά συνέδρια" και "δημοκρατικές συμπαρατάξεις". Δυσχεραίνει τις πριμοδοτήσεις και ξεσκεπάζει τους συμβιβασμούς και τις προδοσίες. Και το πιο σημαντικό, τους υποχρεώνει να παρουσιάσουν τη δική τους φυσιογνωμία, τη δική τους πολιτική, τις δικές τους θέσεις με μια καθαρή διαχωριστική γραμμή από τις άλλες παρατάξεις.

Κανένας σύλλογος δεν έχει αναλογική στο καταστατικό του. Καμιά παράταξη της Αριστεράς στους διάφορους συλλόγους δεν την περιλαμβάνει στο πρόγραμμά της. Προτιμούν τον εκδημοκρατισμό από τη δημοκρατική λειτουργία".

Θα μπορούσαμε να δώσουμε κι' άλλα κείμενα που ν' αποδεικνύουν περίτρανα το προχώρημα της ΠΠΣΠ και γενικότερα του φοιτητικού κινήματος. Τη σιωπηρή αποδοχή μιας ολόκληρης σειράς από τις βασικές θέσεις και ιδέες της "Εργατικής Δημοκρατίας" στον ιδεολογικό, πολιτικό, συνδικαλιστικό, φοιτητικό κλπ. τομέα. Όμως θα ξεφεύγαμε, νομίζουμε από το βασικό σκοπό που επιδιώκουμε. Γιατί αντιπαραθέτοντας αυτά τα κείμενα δεν το κάνουμε, έτσι, από κομμάσι μα προσπαθούμε ν' αποδείξουμε πως έχουν δημιουργηθεί όλες οι προϋποθέσεις για μια ενιαιομετωπική δράση των επαναστατικών τάσεων στη χώρα μας - των πρωτοπόρων φοιτητών με τους μαχητές εργάτες.

Προσπαθούμε έτσι να σκιαγραφήσουμε την πορεία του ίδιου του φοιτητικού κινήματος που εμπειρικά προσανατολίζεται σε μια εργατο-φοιτητική Συμμαχία που οι βίαιες συγκρούσεις, τα συνθήματα, οι μορφές πάλης, το προχώρημα των αγωνιστών του φοιτητικού κινήματος, είναι τα πρώτα συμπτώματά της, που μας φανέρωσαν τα γεγονότα της 3ης του Μάρτη.

Μια τέτοια ενιαιομετωπική δράση, όχι μονάχα θα διευκόλυνε το φοιτητικό κίνημα στον προσανατολισμό του, μετατρέποντας το εμπειρικό μπουσούλιμά του σε συνειδητή πορεία, όχι μονάχα θάταν μια αποφασιστική καμπή για τη λύση των ιδιαίτερων φοιτητικών προβλημάτων, το πιο σπουδαίο, θα εδραίωνε μια αδιάσπαστη συμμαχία ανάμεσα σ' εργάτες και φοιτητές που θα αποτε-

λούσε τον ακρογωνιαίο λίθο στην πάλη μας ενάντια στο καθεστώς της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Και θα είναι έγκλημα ενάντια στην ίδια μας την τάξη, ενάντια στα ιδανικά που πιστεύουμε πως υπηρετούμε αν οι προλήψεις, οι ταμπέλες και τα φετίχ μπουνε φραγμός σε μια τέτοια ενέργεια. Οι στιγμές είναι πολύ κρίσιμες. Ο χρόνος πολύ λίγος!

Η "Εργατική Δημοκρατία" καλεί τους φοιτητές όλων των Σχολών να έρθουν σε επαφή με τις οργανώσεις της εργατικής τάξης. Τους καλεί να βοηθήσουν, με κινητοποιήσεις, κάθε απεργία, κάθε συγκέντρωση, κάθε εκδήλωση εργατική. Κι' ακόμα να καλέσουν σε βοήθεια, σε κάθε αίτημα και εκδήλωσή τους την εργατική τάξη και τις οργανώσεις της.

Μονάχα έτσι θα αποφύγουμε το ματοκύλισμα των φοιτητικών αγώνων και θα δημιουργήσουμε, με την εργατοφοιτητική συμμαχία, όλες τις προϋποθέσεις για μια νικηφόρα πάλη ενάντια στην αυλικοστρατιωτική καμαρίλα, τους υπηρέτες της, και τους ιμπεριαλιστές πάτρωνές της. Για το γκρέμισμα του μεσαιωνικού θεσμού του θρόνου για το θάψιμο του σαπισμένου κεφαλαιοκρατικού συστήματος.

"Εργατική Δημοκρατία"
Τ. 30/Μάρτης 1964

Ειδικές Εκδόσεις της ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής
Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

Ειδική Έκδοση Νο 3 - Σεπτέμβρης 2005

**Θέσεις & Προτάσεις για
το Ενιαίο Μέτωπο Πάλης
ενάντια στην επίθεση του
κεφαλαίου**

"Ο σκοπός και το νόημα του ενιαίου μετώπου συνίσταται στο να τραβηκτούν στην πάλη κατά του κεφαλαίου όλο και πιο πλατιές μάζες εργατών, χωρίς να πάψουμε να επαναλαμβάνουμε τις εκκλήσεις μας, ακόμη και προς τους ηγέτες της 2ης και της 2 1/2 Διεθνούς, προτείνοντας να κάνουμε από κοινού μια τέτοια πάλη..."

(Ν. Λένιν, Άπαντα, τόμ. 45, σελ.131)

"Η τακτική του ενιαίου μετώπου αποβλέπει να εξυπηρετήσει τον κοινό αγώνα των κομμουνιστών και των άλλων εργατών που ακολουθούν άλλα κόμματα, ή ομάδες, ή που είναι ακομμάτιστοι, για την υπέρβαση των στοιχειωδών ζυγικών συμφερόντων της εργατικής τάξης, ενάντια στην μπουρζουαζία. Κάθε αγώνας και για τις πιο μικρές καθημερινές διεκδικήσεις αποτελεί πηγή επαναστατικών διδαγμάτων γιατί με την εμπειρία που αποκτούν στους αγώνες οι εργάτες θα πεισθούν για την αναπόδραστη ανάγκη της επανάστασης και για τη μεγάλη σημασία του κομμουνισμού".

(Από την απόφαση του 4ου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς)

**Κυκλοφόρησε
Ειδική Έκδοση της Ε.Δ.
για το Ενιαίο Μέτωπο**

Η 4η ΔΙΕΘΝΗΣ

Παγκόσμιο Κόμμα της σοσιαλιστικής Επανάστασης

**Ιστορικά Κείμενα του
επαναστατικού μαρξισμού**

**Απόφαση της Α Συνδιάσκεψης της
Αντιπολίτευσης του ΚΚΕ (Ομάδα Σπάρτακος)
1932**

**Θέσεις Αποφάσεις του πυρήνα
Ακροναυπλίας της ΕΟΚΔΕ (1940-41)
Για το Κόμμα και Για την ενότητα των
4Διεθνιστών**

**Τρόσκι και Κομματική Οργάνωση
Κείμενο του Ξυπόλητου Γιάννη (1941)**

**Θεωρία και Πράξη στη συνέχεια της
επανάστασης**

Κείμενο του Γιαννακού Νώντα (1941)

Εργατική Δημοκρατία

Ειδική Έκδοση Νο 5 Δεκεμβρης 2005

**Ζητήστε την Νέα Ειδική μας
Έκδοση Νο 5
με Ιστορικά Κείμενα του
επαναστατικού μαρξισμού**

ΝΕΕΣ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΜΑΣ

Οι διώξεις, οι συλλήψεις και η τρομοκρατία δεν θα μας λυγίσουν

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ: ΠΙΟ ΠΛΑΤΕΙΑ ΔΙΑΔΟΣΗ ΤΗΣ “ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ”

Το άρθρο δημοσιεύτηκε στην “Εργατική Δημοκρατία”
Τεύχος 30, τον Μάρτη 1967

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΑΣ

Δεν πέρασε μήνας από τη σύλληψη, βάρβαρη κακοποίηση και δικαστική δίωξη δυο συντρόφων μας για παράβαση του αντεργατικού κι' αντιλαϊκού νόμου 942 "περί μέτρων ειρηνεύσεως". Σε μια νέα εξόρμησή τους τα όργανα του κεφαλαίου συνέλαβαν στις 27 Φλεβάρη πέντε ακόμα συντρόφους μας (τρεις νεολαίους εργάτες και δυο εργάτριες) που πουλούσαν την "Εργατική Δημοκρατία" έξω από του "Πίτσου" και τα διπλανά εργοστάσια.

Με ανειπίτες βρισιές και με σπρωξιές τους σώρισαν όλους στο πίσω κάθισμα ενός ασυρματοφόρου και τους μετέφεραν στο ΙΒ αστυνομικό Τμήμα του Πειραιά, όπου τους περίμεναν νέοι προπηλακισμοί και χτυπήματα. Ο παλικαρισμός των "οργάνων της τάξης" αποκορυφώθηκε σαν έφθασαν έξω από το τμήμα. Με κλωτσιές, γροθιές και σπρώχνοντας τους ανέβασαν τις σκάλες.

Ακολουθεί η "καθορισμένη" από τον κανονισμό διαδικασία : απειλές, ανακρίσεις, χτυπήματα στα μουλωχτά. Η αγριάδα των γαλονάδων κλπ. Ο ίδιος ο διευθυντής της γενικής ασφάλειας του Πειραιά που έτρεξε να προϋπαντήσει τους εργατοδημοκράτες κακοποίησε τον ξυλουργό εργάτη Θ. Δούμα.

Από τα μπουντρούμια που ξενύχτησαν τους μετάφεραν και τους παράδωσαν την άλλη μέρα στον Πετρόπουλο, διευθυντή του τμήματος δίωξης κομμουνισμού της γενικής ασφάλειας Πειραιά, που χρησιμοποιεί πιο μοντέρνα όπλα : καλοπιάνει, ερευνά, συμβουλεύει, δίνει θάρρος, ζυγίζει τις αντιδράσεις του κάθε εργάτη, απομονώνει και τελικά ρίχνει το δόλωμα : "εσύ είσαι καλό παιδί, γιατί μπερδεύεσαι μ' αυτά; Το τηλέφωνό μου είναι 413031, πάρε με να σε εξυπηρετήσω σ' ότι θέλεις" κλπ. Οι αντιδράσεις των αγωνιστών δεν τον αποκαρδιώνουν. Η ασφάλεια έχει ανάγκη από χαφιέδες.

Από την ανάκριση στη σήμανση, από το ένα γραφείο στο άλλο, τελικά ο εισαγγελέας τους έστειλε σε τακτική δίκη στις 20 του Μάρτη με την κατηγορία για παράβαση του νόμου 942 και πώληση της εφημερίδας δίχως άδεια.

Οι νέες συλλήψεις και διώξεις ενάντια στην "Εργατική Δημοκρατία" είναι μέσα στα γενικότερα πλαίσια μιας λυσσασμένης και κλιμακωτής επίθεσης ενάντια στους επαναστάτες αγωνιστές και τις οργανώσεις τους που αποτελούν την Εργατική Πρωτοπορία στην υπεράσπιση των οικονομικών και πολιτικών κατακτήσεων της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών μαζών. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως το αντεργατικό και αντιλαϊκό αυτό όργιο των οργάνων του κεφαλαίου, ενάντια στους αγωνιστές της πόλης και του χωριού αποβλέπει στην κατατρομοκράτηση, αποθάρρυνση, αποδιοργάνωση και φίμωμα του εργατικού κινήματος. Στην απομόνωση της συνειδητής πρωτοπορίας του, για να γίνει έτσι ακίνδυνο και να μπορέσουν να καταπατήσουν κάθε κατάκτηση του εργάτη.

Οι δολοφονικές επιθέσεις των παρακρατικών καθαρμάτων ενάντια σε προλεταριακούς και λαϊκούς αγωνιστές, οι δίκες και οι φυλακίσεις, οι μπόμπες, οι διώξεις και οι καταδικές των αγωνιστών του αριστεροκεντρικού ρεύματος, οι κρατικές και παρακρατικές επεμβάσεις ενάντια στις οργανώσεις της εργατικής τάξης, οι δολοφονίες αγωνιστών, οι απανωτές συλλήψεις και δίκες ενάντια σε αγωνιστές της "Εργατικής Δημοκρατίας", οι επιστρατεύσεις απεργών, το ματοκύλισμα των φοιτητικών αγώνων κλπ. Όλα αυτά δεν είναι παρά σημεία του ίδιου αντεργατικού σχεδίου που απεργάζεται η κεφαλαιοκρατία και τα όργανά της ενάντια στο εργατικό κίνημα της χώρας μας και τους αγωνιστές του.

Κι ακόμα. Οι επιθέσεις των νεοεφορμιστών ηγετών της ΕΔΑ, ενάντια στους πρωτοπόρους αγωνιστές στα σωματεία, η ανοικτή συνεργασία τους ακόμα και με τα τεταρτοαυγουστιανά καθάρματα του Μανιαδάκη, ενάντια στους πρωτοπόρους αγωνιστές του φοιτητικού κινήμα-

τος στο Εθνικό Συμβούλιο της ΕΦΕΕ στη Θεσσαλονίκη, η σύγκυση που σπέρνουν στους εργάτες λέγοντάς τους πως πάμε για εκλογές, το κομμάτιασμα και το ξεπούλημα των αγώνων της εργατικής τάξης κλπ. Δεν είναι παρά η προέκταση του ίδιου αντεργατικού σχεδίου της κεφαλαιοκρατίας που οι νεορεφορμιστές μας μεταφέρανε μέσα στο εργατικό κίνημα.

ΠΡΩΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Έτσι βγαίνει καθαρά το συμπέρασμα, πως βρισκόμαστε σε μια επίθεση του κεφαλαίου που μονάχα μια οργανωμένη ενιαιομετωπική απερίθωτη της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών μαζών μπορεί ν' αντιπαλέψει. Μονάχα το ασάβινο ταξικό μέτωπο της εργατιάς μπορεί να περιφρουρήσει τις λιγοστές κατακτήσεις, πολιτικές και οικονομικές, των εργατών και να τις διευρύνει - να κερδίσει χαρακώματα για τις μεγάλες μάχες που πλησιάζουν.

Πρώτο καθήκον, όχι μονάχα των μελών και οπαδών της "Εργατικής Δημοκρατίας", μα κάθε πρωτοπόρου αγωνιστή εργάτη είναι η πάλη για την ελεύθερη κυκλοφορία των εργατικών εφημερίδων. Η αντεργατική και ύποπτη σιωπή των εφημερίδων της "αριστεράς" (Αυγή, Αλλαγή, Λαϊκός Δρόμος κλπ.) για τις επιθέσεις και την παρεμπόδιση της κυκλοφορίας της "Εργατικής Δημοκρατίας"

ας" μόνο τα σχέδια της αντίδρασης εξυπηρετεί. Το κάθε χτύπημα ενάντια στην "Εργατική Δημοκρατία" είναι πρώτ' απ' όλα χτύπημα ενάντια στο ίδιο το εργατικό κίνημα, αφού αποτελεί το πιο προκεχωρημένο φυλάκιο του.

Καλούμε τους εργάτες, τις εργάτριες, τη νεολαία, τους πρωτοπόρους αγωνιστές, ν' απαντήσουν στα χτυπήματα της αυλικοστρατιωτικής καμαρίλας με την πλατύτερη κυκλοφορία της "Εργατικής Δημοκρατίας". Καλούμε τους εργάτες του "Πίτσου" που με τόση χαρά την υποδέχτηκαν, να κόψουν το αντεργατικό χέρι που επεμβαίνει με την δημιουργία επιτροπής που θα αναλάβει τη διάδοση της "Εργατικής Δημοκρατίας" μέσα στο εργοστάσιο.

Καλούμε τους σπουδαστές της Σιβιτανιδείου να μην επιτρέψουν στα όργανα του κάθε Αποστολάκου να ελέγχουν και να ρυθμίζουν την πνευματική τροφή των φοιτητών. Τέλος καλούμε τους αγωνιστές της αριστεράς, να απαιτήσουν μίαν απάντηση για τη στάση των ηγετών τους στο θέμα.

Η "Εργατική Δημοκρατία" υπόσχεται στους αναγνώστες της πως θα εντείνει την προσπάθειά της, θα εμπλουτίσει την ύλη της, θα σταθεί ακλόνητος μαχητής στην υπόθεση της εργατιάς - δε θα λυγίσει, μα θα μπει φραγμός στα αντεργατικά σχέδια της Χούντας των ανακτόρων και των γιάγκιδων ιμπεριαλιστών, πατρώνων της.

Διαβάστε την Ειδική Έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας για το ρατσισμό.

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής
Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

Ειδική Έκδοση Νο 4 - Νοέμβρης 2005

Οι ρατσιστές σπέρνουν το μίσος ανάμεσα στους εργάτες και τους λαούς και στηρίζουν τα εγκλήματα και τους πολέμους των καπιταλιστών, σε όλο τον κόσμο

Οι διάφορες ρατσιστικές και εθνικιστικές οργανώσεις είναι φυτώρια στελεχών του милитарισμού και του φασισμού

Ο καμουφλαρισμένος ρατσισμός των ψευτοκομμουνιστών είναι ο πιο ύπουλος και επικίνδυνος εχθρός του εργατικού κινήματος και ολόκληρης της κοινωνίας

Τα τέρατα αυτά της καπιταλιστικής αποσύνθεσης πρέπει να συντριβούν πολιτικά πριν γίνουν ικανά να σύρουν την ανθρωπότητα σε νέες φασιστικές τραγωδίες και σε καταστροφικότερους ιμπεριαλιστικούς πολέμους

Αντιταχθείτε ενεργά σε κάθε ρατσιστική, εθνικιστική και φασιστική εκδήλωση, με τη συγκρότηση Επιτροπών Δράσης

Κυκλοφορεί το 42ο τεύχος της Εργατικής Δημοκρατίας

Περίοδος Β - Νο. 42
Φεβρουάριος 2006 - Τρίτη 1 ε

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής
Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

**Για μια Ενιαία
Επαναστατική
Οργάνωση
Κομμουνιστών
Διεθνιστών**

σελίδα 12

Μαζική αντεπίθεση στην ληστρική επίθεση Κυβέρνηση Εργατών - Αγροτών με Σοσιαλιστικό Πρόγραμμα

Η σκληρή επίθεση της "νεοδημοκρατικής" κυβέρνησης, σε συνεργασία με τα διευθυντήρια της Ε.Ε., φορτώνει την κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας στους εργάτες και τους άλλους εκμεταλλεζόμενους.

Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, που έχει πλήρη ευθυγράμμιση και υποταγή στα συμφέροντα και τα σχέδια της κεφαλαιοκρατίας, τους προσφέρει όση ανοχή χρειάζονται.

Οι δε ηγεσίες του ΚΚΕ και του ΣΥΝ, που επικαλούνται τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα μόνο στα λόγια και κυρίως για την εξυπηρέτηση των κοινοβουλευτικών τους επιδιώξεων, αρνούνται να αναλάβουν ουσιαστική δράση συνένωσης και κινητοποίησης της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευμένων σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Έτσι, η αντιδραστική κυβέρνηση της ΝΔ και τα άλλα αστικά επιτελεία, παρά το κοινωτικό "στρίμωγμα" και το αδιέξοδο που αντιμετωπίζουν, καταφέρνουν να επιβιώνουν και να προωθούν τα αντεργατικά σχέδια.

Αξιοποιώντας την πολυδιάσπαση, την ανοργανωσιά και την έλλειψη συντονισμού και προγράμματος της εργατικής τάξης, οδηγούν το σύνολο της οικονομίας και της κοινωνίας στην εξαθλίωση της ανεργίας και της φτώχειας και στην αποσύνθεσή της.

- Την λύση αυτού του αδιεξόδου μπορεί και πρέπει να την δώσει το εργατικό κίνημα, με την ανάπτυξη της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής πάλης του. Αναπτύσσοντας το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο πάλης για την απόκρουση της επίθεσης του κεφαλαίου μπορεί:
 - να δώσει την κυβέρνηση της επίστησης του κεφαλαίου, της ακρίβειας, της διαφθοράς, της εκμετάλλευσης, της ανεργίας, της ακρίβειας και της εξαθλίωσης.
 - να βάλει οριστικό τέλος στο θέατρο της δικοματικής εναλλαγής
 - να παλέψει για μια κυβέρνηση των εργατών και της φτωχής αγροτιάς, με πρόγραμμα σοσιαλιστικής ανατροπής του σπασισμένου καπιταλιστικού συστήματος της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.
 - για την σοσιαλιστική Ελλάδα και τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες των Βαλκανίων και της Ευρώπης

σελίδα 3-4

ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ ΟΙ ΟΡΟΙ;

Στις συζητήσεις που κάναμε ως τώρα γύρω από την πρόταση μας για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, οι περισσότεροι από τους συνομιλίες συντρόφους δέχτηκαν κατ' αρχή θετικά αυτή την πρόταση...

...Οστόσο, μια ορισμένη μερίδα εργατικών στελεχών της "ριζοσπαστικής αριστεράς" και μερικοί ανένταχοι αγωνιστές, δίκως να απορρίψουν ανοικτά την ιδέα του Ενιαίου Μετώπου, απέφυγαν τη συζήτηση εκφράζοντας κάποιους αόριστους δισταγμούς ή υποστηρίζοντας ότι δεν υπάρχουν ακόμα οι όροι που απαιτούνται για την δημιουργία του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου που ταξικές αντικαπιταλιστικής πάλης...
...οι όροι και οι προϋποθέσεις και πριν απ' όλα οι κοινωνικοπολιτικές συνθήκες, που επιβάλουν, αλλά και επιτρέπουν, στους αληθινούς κομμουνιστές να ξεπεράσουν τις σχεταριστικές αρύστες και να αναλάβουν, άμεσα κοινό αγωνιστικό μέτωπο για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και για συντονισμένες ε-

ργατικές κινητοποιήσεις, αποφασισμένες, δημοκρατικά από τους ίδιους τους εργάτες, σίγουρα, αυτοί οι όροι υπάρχουν και με το παραπάνω, πριν από καιρό...

...αυτό που οφείλουμε να κάνουμε όλοι εμείς οι κομμουνιστές, οι "παλαιοαριστέροι" και οι "νεοαριστέροι", είναι να συμφωνήσουμε σε ορισμένο πλαίσιο ταξικής εργατικής αντεπίθεσης (με βάση τα καυτά προβλήματα της ανεργίας, της ακρίβειας, των ωρών δουλειάς, της ασφάλισης, της αύξησης των μεροκαμάτων κ.λπ.) και να πρωτοστατήσουμε στην οργάνωση πανελλαδικής πανεργατικής εκστρατείας για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Να συμπράξουμε όλες μαζί οι επαναστατικές κινήσεις και να καλέσουμε και τους αγωνιστές και επαγγελματίες παρατάξων που καταδύουν την ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, να αδειωθούν στη ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, να αγωνιστούν μαζί μας κι αυτοί για τον σχηματισμό Επιτροπών Εργατικής Αντεπίθεσης....

- στη σελ. 6-7

**16ο Συνέδριο
της LCR
Η Αριστερή
Τάση ενάντια
στον
σοπορτουνισμό**

σελίδα 12

**Άμεσος και
Πλήρης
Διαχωρισμός
Κράτους
Εκκλησίας**

σελίδα 9

“για το οργανωτικό καθεστώς του κόμματος του επαναστατικού προλεταριάτου”

Από Οργανωτικό Απολογισμό της ενοποιητικής συζήτησης του 1940, που γράφτηκε από τον Π. Πουλιόπουλο, στις αρχές Φλεβάρη 1941, αναδημοσιεύουμε το σημείο 7 που αναφέρεται στο εσωκομματικό καθεστώς του επαναστατικού προλεταριακού κόμματος.

7. Δημοκρατικός συγκεντρωτισμός, εσωτερικό καθεστώς υγείας. Νοσηρά φαινόμενα

Το οργανωτικό καθεστώς του κόμματος του επαναστατικού προλεταριάτου είναι ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός. Που θα πει: κολεκτιβίστικη επεξεργασία της κομματικής πολιτικής με την ελεύθερη πάλη των ιδεών και κριτική στο εσωτερικό του, και ενιαία, πειθαρχημένη εφαρμογή στην πράξη της πολιτικής αυτής και των σχετικών αποφάσεων των δημοκρατικά εκλεγμένων διοικητικών οργάνων από ολάκερο το κόμμα.

Η βοήθεια από τα διοικητικά όργανα στους σχηματισμούς της βάσης για την ελεύθερη ανάπτυξη της ιδεολογικής ζωής του Κόμματος με την αβίαστη κανονική συζήτηση των διαφόρων απόψεων στο εσωτερικό του και η αυστηρή πειθαρχία στις αποφάσεις των σχηματισμών και στις εντολές των διοικητικών οργάνων είναι οι ουσιαστικές προϋποθέσεις για τον τερματισμό της φατριαστικής διαπάλης.

Κάθε άποψη και πρόταση που αφορά την κομματική πολιτική και οργάνωση πρέπει νάρχεται ανοικτά στις αντίστοιχες συνελεύσεις και όργανα σε γνώση και έλεγχο όλων των μελών και να μη μένει ιδιαίτερη υπόθεση μερικών μελών ή ομάδων. Οι αποφάσεις των διοικητικών οργάνων είναι ευνόητο ότι διαβιβάζονται σαν ενιαίες εντολές -στην επεξεργασία των οποίων έχουν πάρει μέρος και οι μειοψηφίες που αντιπροσωπεύονται σ' αυτά τα όργανα- και όχι σαν περίληψη των πρακτικών της σχετικής συνεδρίασής τους με τις γνώμες των διάφορων διοικητικών επιτροπών κατά τη μέθοδο της λέσχης. Το ίδιο, και τα δημοσιογραφικά κομματικά όργανα δεν είναι βήματα ελεύθερων γνωμών για τα διάφορα μέλη ή ομάδες αλλά είναι όργανα της ενιαίας γραμμής των υπεύθυνων κομματικών διοικήσεων και σωμάτων, ακόμη και στις σύντομες προσυνομιλιακές περιόδους που το Κόμμα συζητεί δημόσια από τις ειδικές στήλες αυτών των οργάνων.

Είναι ασυμβίβαστη με το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό η αντίληψη ότι η ανταλλαγή των γνωμών μέσα στο

Κόμμα και ο αβίαστος σχηματισμός των ιδεολογικών του τάσεων μπορεί να εκτραπεί στη δημιουργία οργανωμένων οπωσδήποτε φραξιών είτε στις προσυνομιλιακές συζητήσεις είτε πριν απ' αυτές.

Αν αναγνωρίζουμε σαν ομαλό και κανονικό ένα τέτοιο καθεστώς, θα αφαιρούσαμε από το Κόμμα το πιο ζωτικό του όπλο, την κομμουνιστική πειθαρχία και ενότητα, και θα το μετατρέπαμε σε μια σοσιαλδημοκρατική ομοσπονδία φραξιών. Ούτε η κριτική του Τρότσκι κατά του γραφειοκρατικού συγκεντρωτισμού ούτε οι οργανωτικές θέσεις της 4ης Διεθνούς δικαιολογούν οπωσδήποτε παρόμοιες παρακωρήσεις στην ιδέα της φράξιας.

Για τους ίδιους λόγους πρέπει να αποκρουστεί κάθε αντίληψη για "ομάδες προελεύσεως" με οποιαδήποτε μορφή σαν απόλυτα απαράδεκτη μέσα σε ενιαίους κομματικούς σχηματισμούς.

Η φυσιολογική κατάσταση, η υγεία η οργανωτική ενός Κ.Κ. είναι η σιδερένια ενότητα των γραμμών του και η ελεύθερη, αβίαστη διαμόρφωση των ιδεολογικών ρευμάτων, τάσεων, **πολιτικών μερίδων με την πιο πλατειά έννοια του όρου**, διαμόρφωση που γίνεται όχι με μυστικές ύπουλες συνεννοήσεις, αλλά στο φως της ενδοκομματικής δημοσιότητας ανοικτά μέσα στους πυρήνες και στα σώματα του Κόμματος.

Μόνο ένας άρρωστος κομματικός οργανισμός μπορεί να έχει στις γραμμές του παρέες και φατρίες με ιδιαίτερη, χαλαρότερη ή αυστηρότερη, οργάνωση και πειθαρχία, κόμματα μέσα στο Κόμμα. Ποτέ δεν θα δεχτούν οι τεταρτοδιεθνοιστές να κηρύξουν μια τέτοια κατάσταση σαν κανονική, φυσιολογική μέσα στο Κόμμα τους όπως το θέλουν οι σ. Στ. και Σία.

Αναδημοσιεύεται από τα "ΚΕΙΜΕΝΑ του Π. Πουλιόπουλου" σελ. 346-348 - Εκδόσεις Πρωτοποριακή Βιβλιοθήκη

ΟΙ ΚΕΝΤΡΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ της “Εργατικής Δημοκρατίας”

Από τα κείμενα της ειδικής αυτής έκδοσης, γίνεται εντελώς καθαρό ότι η πάλη της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας; απ’ τη στιγμή της ίδρυσής της,, είχε τρεις κεντρικούς στόχους.

Ο πρώτος ήταν η ανασυγκρότηση του κινήματος της 4ης Διεθνούς (με το καθάρισμά του από τα ηττοπαθή και κουρασμένα στοιχεία του) και η οικοδόμηση του νέου επαναστατικού κόμματος, πάνω στις προγραμματικές και ιδεολογικές βάσεις που είχαν βάλει οι συνεχιστές του λενινικού μπολσεβικισμού, με κορυφαίους πρωτεργάτες τον Α. Τρότσκι και τον Π. Πουλιόπουλο, στη χώρα μας.

Ο δεύτερος βασικός στόχος ήταν η επαναστατική αναγέννηση και εργατοδημοκρατική ανασύνταξη του προδομένου και αλυσοδεμένου εργατικού μας κινήματος, που δοκίμαζε και πάλι (από τα τέλη της δεκαετίας του '50) να σπάσει τις αλυσίδες του, αναζητώντας μια νέα ηγεσία, αντάξια των αγώνων και των πόθων του.

Ο τρίτος στόχος, που υπηρετούσε με συνέπεια τους δύο πρώτους, ήταν ο στόχος της συγκρότησης του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου ταξικής πάλης, κόντρα στην ειρηνικό - συνυπαρξιακή, λαϊκομετωπική πολιτική της ταξικής συμφιλίωσης και συνεργασίας, που εφαρμόζε η εθνικορεφορμιστική ηγεσία της ΕΔΑ (ΚΚΕ) ακολουθώντας πειθήνια τις σοσιαλπατριωτικές πολιτικές της μοσχοβίτικης γραφειοκρατικής σταλινικής εξουσίας.

Αυτές 'ήταν οι τρεις κεντρικές κόκκινες γραμμές ολόκληρης της πολιτικής και της δράσης που ανέπτυξε η Κίνηση της Εργατικής Δημοκρατίας, από την πρώτη μέρα της ύπαρξής της. Στελεχωμένη, κυρίως, από μαχητές του ανερχόμενου εργατικού κινήματος (πρώην μέλη της ΕΔΑ και ύστερα του ΚΔΚΕ) που μέσα στην ταξική πάλη είχαν ενστερνιστεί τις λενινικές ιδέες και θέσεις του πρώτου Γενικού Γραμματέα του ΚΚΕ, του Π. Πουλιόπουλου, η νέα αυτή προλεταριακή επαναστατική οργάνωση, ήξερε καλά τι θέλει και πως να το διεκδικήσει. Γί αυτό και προκάλεσε όλο το μίσος και την εξοντωτική μανία, όχι μόνο των οργάνων της καπιταλιστικής εξουσίας, αλλά και αυτών του αντεπαναστατικού σταλινικού μηχανισμού.

Άρρηκτα δεμένη με το κίνημα των εργατών και της νεολαίας, ούτε στιγμή δεν έπαψε, σε όλη την πορεία της, να προωθεί τις ιδέες και τα συνθήματα του Μεταβατικού Προγράμματος, έτσι όπως αυτό έχει προσαρμοστεί στις ελληνικές συνθήκες από τους ιδρυτές του ελληνικού κομμουνιστικού διεθνιστικού κινήματος.

Αυτό καθόλου δεν θέλει να πει ότι η Κίνηση της Εργατικής Δημοκρατίας δεν έκανε λάθη. Αντίθετα, η αλήθεια είναι ότι έκανε και ομορποτιστικά και σχεταριστικά λάθη, κάθε είδους. Όμως έμεινε αταλάντευτα σταθερή στην πάλη της για τις ιδέες του λενινικού μπολσεβικισμού

για τις ιδρυτικές αρχές της 4ης Διεθνούς, του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης. Αντιπαλεύοντας τα διάφορα αναθεωρητικά ρεύματα και επιμένοντας αδιάλλακτα στην ανάγκη της μπολσεβίκικης ανασύνταξης του διαλυμένου κομμουνιστικού κινήματος, στη χώρα μας και παγκόσμια.

Η κομμουνιστική αυτή αδιαλλαξία της, όπως ήταν επόμενο, την έκανε να φαντάζει ως αδιόρθωτα σχεταριστική ομάδα ιδεολογικών στελεχών, στα μάτια των ρεφορμιστών και των ποικιλώνυμων ομορποτιστών, μεταξύ των οποίων και αρκετοί "τροτσκιστές".

Από την άλλη, ορισμένοι πούροι σχεταριστές, είδαν στην Εργατική Δημοκρατία, όχι το δικό τους ορθόδοξο σχεταρισμό, αλλά τον αριστερο - ρεφορμιστικό εργατισμό!

Προφανώς, οι δύο αυτοί αντιφατικοί χαρακτηρισμοί, δείχνουν ότι η Κίνηση της Εργατικής Δημοκρατίας, πορεύτηκε και πορεύετε, συνολικά, το σωστό δρόμο του επαναστατικού σοσιαλισμού, με τα αναπόφευκτα πολιτικά γλιστρήματα βέβαια.

Κί οπωσδήποτε δεν είναι καθόλου συμπτωματικό που, από την πληθώρα των οργανώσεων που αυτοονομάζονται τροτσκιστικές, είναι μόνο η Κίνηση της Εργατικής Δημοκρατίας σήμερα που πρωτοστατεί και πάλι στον αγώνα για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου και για την μπολσεβίκικη αναγέννηση - ανασυγκρότηση της 4ης Διεθνούς.

Και καθώς η επίθεση του κεφαλαίου δυναμώνει, αρκετοί από τους κατηγορούς μας βρίσκονται πια στην ανάγκη να συζητάνε τις προτάσεις που πιο πριν τις χαρακτήριζαν σχεταριστικές, εργατίστικες και ανεδαφικές! Σημάδι πως δεν κάναμε λάθος που τόσα χρόνια επιμέναμε. Κι απόδειξη ότι βρισκόμαστε στην αρχή μιας νέας επαναστατικής ανασύνταξης του εργατικού και του κομμουνιστικού μας κινήματος. Πράγμα που μας υποχρεώνει να επιμένουμε τώρα ακόμα περισσότερο στους τρεις ιδρυτικούς στόχους μας.

Μπολσεβίκικη ανασυγκρότηση του κινήματος της 4ης Διεθνούς και οικοδόμηση του νέου επαναστατικού κόμματος στην Ελλάδα.

Εργατοδημοκρατική επαναστατική ανασύνταξη του χιλιπροδομένου εργατικού κινήματος.

Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ταξικής πάλης, ενάντια στην επίθεση του παρακμασμένου καπιταλισμού, για κυβέρνηση εργατών - φτωχών αγροτών.

Φεβρουάριος 2006

Π. Δούμας